

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/107/2025
Identifikačné číslo spisu:	5918202104
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:5918202104.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne J.. Q. Y., narodenej XX. Y. XXXX, Ž. - D., N. E. XXX/X, zastúpenej advokátkou JUDr. Ing. Janou Černákovou, PhD., Žilina, Revolučná 2, IČO: 33 379 980, proti žalovanej Ústrednej vojenskej nemocnici SNP Ružomberok - fakultná nemocnica, Ružomberok, Gen. Miloša Věsela 88/21, IČO: 31 936 415, zastúpenej advokátskou kanceláriou BADUCCI legal s. r. o., Bratislava, Mostová 2, IČO: 35 872 900, za účasti intervenienta na strane žalovanej Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., so sídlom Bratislava - mestská časť Staré Mesto, Pribinova 19, IČO: 00 151 700, o nároku na náhradu škody na zdraví, vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. RK-3C/30/2018, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/115/2024 zo dňa 03. decembra 2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa m á voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš medzitýmnym rozsudkom č. k. RK-3C/30/2018-1953 zo dňa 28. marca 2024 (ďalej aj „rozsudok súdu prvej inštancie“) rozhodol tak, že základ uplatneného nároku žalobkyne voči žalovanej na náhradu škody na zdraví je daný (výrok I.) s tým, že o trovách konania bude rozhodnuté v rozsudku, ktorým súd rozhodne o celom uplatnenom procesnom nároku (výrok II.).

1.1. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa sa voči žalovanej domáha náhrady škody na zdraví, ktorá jej bola spôsobená pri výkone invazívneho zákroku periradikulárnej terapie (ďalej aj „PRT“) a ozónoterapie v zdravotníckom zariadení žalovanej dňa 20. novembra 2015 ako dôsledok porušenia právnej povinnosti (§ 4 ods. 7 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, ďalej aj ako „zákon č. 576/2004 Z. z.“). Uplatnený nárok na náhradu škody na zdraví pozostáva z náhrady bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia, účelne vynaložených nákladov spojených s liečením a straty na zárobku.

1.2. Súd prvej inštancie vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie oboznámením sa s CD záznamom,

listinnými dôkazmi, a to (okrem iného) s lekáorskými správami, v konaní vypočul pôvodné strany sporu (aj žalobcov 2/ a 3/ - rodičov žalobkyne) k zdravotnému stavu žalobkyne pred zákrokom, v priebehu hospitalizácie u žalovanej a k zdravotnému stavu žalobkyne po zákroku a svedkov, a to najmä lekárov žalovanej k správnosti poskytnutej zdravotnej starostlivosti žalobkyne a priateľov, príbuzných, známych žalobkyne ku kvalite jej života pred invazívnym zákrokom a po ňom. Súd prvej inštancie vykonal vo veci aj rozsiahle znalecké dokazovanie. Na základe záverov znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie neurológia vypracovaného V. Q. Z. dňa 29. októbra 2018 konštatoval, že v danej veci možno ustáliť splnenie predpokladov zodpovednosti za škodu vzniknutú žalobkyne v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka. Ďalej sa zaoberal súkromným znaleckým posudkom, predloženým v konaní žalobkyňou, a to znaleckým posudkom č. 42/2020, vypracovaným V. B. K.T., znalcom z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria, odvetvie sexuológie vo veci hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia, duševné a sexuálne poruchy zo dňa 22. februára 2020 a uzavrel, že i tento znalecký posudok preukazuje existenciu zákonného predpokladu zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka - vznik škody. Na návrh žalovanej bol dňa 18. septembra 2022 v konaní vypracovaný znalecký posudok forensic.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz s. r. o., znalecký ústav v odbore Zdravotníctvo a farmácia /ďalej len „forensic.sk“/ č. 99091/2022. Podľa znaleckého ústavu u menovanej neexistuje v zdravotnej dokumentácii jednoznačný forenzný dôkaz nasvedčujúci, že jej nepriaznivý zdravotný stav je v príčinnej súvislosti s realizovaným výkonom. Skutočnosť, že výkon neovplyvnil u menovanej klinické príznaky vyplývajúce z degeneratívneho postihnutia driekovej chrčtice, nie je možné automaticky stotožňovať s výrokom, že tento zákrok bol vykonaný nesprávne a viedol k zhoršeniu jej zdravotného stavu, t. j. k jej evidentnému preukázateľnému poškodeniu. Podľa znaleckého ústavu vo všeobecnosti nie je možné vylúčiť, tak ako v súvislosti s každým zásahom do organizmu, že v prípade výskytu komplikácií alebo nežiadúcich účinkov, môže aj PRT - ozónoterapia viesť k zhoršeniu stavu pacienta. Takýto záver v prípade menovanej nie je možné na základe analýzy podkladov konštatovať. Znalecký ústav na rozdiel od znalca V. Z. vylúčil príčinnú súvislosť náhleho a závažného zhoršenia zdravotného stavu pacientky po invazívnom zákroku /závažné obmedzenie mobility/ s týmto výkonom, nakoľko v zdravotnej dokumentácii k tomu neexistuje jednoznačný forenzný dôkaz. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že odkazovať výlučne na chronické degeneratívne ochorenie pacientky ako jedinú príčinu jej stavu po zákroku nepostačuje na náležité vysvetlenie, čo spôsobilo tejto jej stav, osobitne s prihliadnutím k dôkazom, z ktorých bolo zjavné, že mobilita žalobkyne nebola pred zákrokom obmedzená. Opakujúci sa argument znaleckého ústavu na vysvetlenie zdravotných ťažkostí žalobkyne, ktoré nastali po zákroku - degeneratívne chorobné zmeny driekovej chrčtice žalobkyne, neobstojí vzhľadom na to, že ťažkosti sa po zákroku zintenzívnili závažne a prudko, čo znalecký ústav žiadnym spôsobom vo svojom znaleckom posudku nevysvetlil. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal vyjadrením V. Q. M. k znaleckému posudku forensic.sk č. 99091/2022 zo dňa 14. februára 2023, ktoré bolo predložené súdu žalobkyňou. Podotkol, že V. M. bol vypočutý v tomto spore ako svedok, nakoľko žalobkyňa po predmetnom zákroku bola v starostlivosti NsP Žilina, kde menovaný pôsobil v postavení primára, t. j. podieľal sa na liečbe žalobkyne, zároveň však je odborne spôsobilou osobou, špecialistom - certifikovaný expert na ozónoterapiu v SR, na základe stanoviska Sekcie zdravotnej starostlivosti Ministerstva zdravotníctva SR zo dňa 24. augusta 2005 a schválenia realizácie chemodiskolýzy medicínskym ozónom ako biomedicínskeho výskumu na neurologickom oddelení NsP v Žiline, na základe vzdelania na univerzite v Taliansku - štyri školenia, s praxou v ozónoterapii od roku 2004. Konštatoval, že závery V. Q. M. sa vo svojej podstate zhodujú so závermi znalca V. Q. Z. k otázke porušenia povinnosti žalovanou pri poskytnutí zdravotnej starostlivosti žalobkyne a k otázke príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a vzniknutou škodou. Ďalej súd prvej inštancie zohľadnil i doplnenie znaleckého posudku V. Q. Z. č. 71/2018 zo dňa vypracované dňa 17. apríla 2023, predložené v konaní žalobkyňou ako súkromný znalecký posudok. Súd zistil, že V. B. K. nebol registrovaný v Slovenskej lekárskej komore v zmysle § 63 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve, nemohol teda vykonávať tieto výkony žalobkyne. Mal minimálnu prax ako lekár - tri mesiace po absolvovaní lekárskej fakulty, keď ani nepožiadaval o zaradenie do špecializačného štúdia v akreditovanej inštitúcii, nemohol preto vykonávať tieto výkony samostatne; pokiaľ by aj bol registrovaný v SLK a prihlásený na špecializačné štúdium, mohol ich vykonávať jedine pod dohľadom školiťa. Tieto zistené skutočnosti nie sú zárukou správneho postupu pri uvedenom výkone, naopak spochybňujú vo významnej miere

správnosť jeho postupu. Nemožno sa nezmieniť, že už indikácia k tomuto výkonu bola chybná - pacientka nemala klinické známky koreňového postihnutia, nemala bolesti koreňového charakteru, nebol preto dôvod ošetrovať miechový koreň. V konaní bolo podané i Doplnenie č. 1 znaleckého úkonu forensic.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz s. r. o. č. 99091/2022 - znalecký úkon č. 99038/2023 vypracovaný na základe ustanovenia súdom na návrh žalobkyne dňa 22. apríla 2023, pričom závery znaleckého ústavu forensic.sk v nadväznosti na doplnenie č. 1 znaleckého posudku zostali nezmenené. K Odbornej znaleckej a medicínskej expertíze vypracovanej Ústavom súdneho lekárstva a medicínskych expertíz Jeseniovej lekárskej fakulty UK v Bratislave a Univerzitnej nemocnice Martin č. 1/2023 dňa 22. mája 2023 /ďalej aj len „Expertíza“, predloženej v konaní žalobkyňou, súd uviedol, že tento ústav nie je zapísaný v zozname vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR, avšak jednotliví znalci, ktorí ho vypracovali, sú znalcami zapísanými v zozname vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR: súdny znalec Š. B., odbor zdravotníctvo, oddelenie neurológie, súdny znalec Q. K. - odbor zdravotníctvo, oddelenie súdneho lekárstva, súdny znalec prof. V. E. B., W., odbor zdravotníctvo, oddelenie súdneho lekárstva, súdny znalec V. Q., odbor zdravotníctvo, oddelenie súdneho lekárstva, s výnimkou V. Q. M., ktorý súdnym znalcom nie je, a ktorý priložil sľub znalca, ktorý obsahoval tiež vyhlásenie, že bol poučený o význame znaleckého posudku z hľadiska všeobecného záujmu a je si vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku. Podľa názoru súdu túto Expertízu nemožno hodnotiť ako znalecký posudok znaleckého ústavu, nakoľko subjekt, ktorý ju vypracoval, nie je zapísaný v zozname znalcov vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR a zároveň ide o jeden celok, kde nie je presne definované, ktoré jeho jednotlivé časti boli vypracované tým - ktorým súdnym znalcom, resp. V. Q. M.. Súd prvej inštancie ju preto hodnotil ako odborné vyjadrenie od odborne spôsobilých osôb. Pokiaľ bola vykonaná konfrontácia medzi osobami povereným podať vysvetlenie k znaleckému posudku znaleckého ústavu forensic.sk a vyhotoviteľmi Expertízy, vyhotovitelia Expertízy boli vypočutí v spore ako svedkovia. V. Q. M. bol ako odborne spôsobilá osoba pre oblasť ozónoterapie, resp. znalec namietaný žalovanou a intervenientom na strane žalovanej, nakoľko už bol skôr vypočutý v tomto spore ako svedok, a to z dôvodu, že žalobkyňa po predmetnom zákroku bola v starostlivosti NsP Žilina, kde menovaný pôsobil v postavení primára, t. j. podieľal sa na liečbe žalobkyne. Túto námietku vyhodnotil súd prvej inštancie ako dôvodnú. Vzhľadom na to súd konštatoval, že Expertíza vykazuje vady, avšak nebolo možné diskvalifikovať ju z týchto dôvodov en bloc. Záver Expertízy k otázke diagnostiky a indikácie zákroku je v súlade so záverom V. Q. Z. a v rozpore so záverom forensic.sk. Záver Expertízy k otázke príčinnej súvislosti je v súlade so záverom V. Q. Z. /poukázal na nesprávnu indikáciu a nesprávny výkon zákroku ako príčinu zdravotného stavu pacientky/ a v rozpore so záverom forensic.sk, /považoval za príčinu zdravotného stavu pacientky práve chronické zmeny skeletu menovanej/, avšak Expertíza nad rámec toho jasne definovala diagnózu žalobkyne ako dôsledok poškodenia jej zdravia pri predmetnom zákroku v prevažnej miere/ v rámci svojej výpovede pri konfrontácii znalec Š. B. upresnil túto mieru na percentuálne vyjadrenie 95 % až 99 %. a podmienenie organickými zmenami chrčtice žalobkyne len v malej miere. Záver Expertízy k otázke správnosti postupu pri výkone zákroku je v súlade so záverom V. Q. Z. /poukázal na nesprávny výkon zákroku/ a v rozpore so záverom forensic.sk /považoval výkon zákroku za správny, lege artis/. Odbornosť V. K. pre účely výkonu invazívnych zákrokov, ktoré vykonal na pacientke, bola spochybnená. Zobrazovacia technika CT bola pri výkone účelne využitá, záznamy z výkonu sa archivujú, žalovaná tento obrazový záznam v spore nepredložila. Použitie kontrastnej látky na preukázanie šírenia diprophose do anatomických štruktúr žalobkyne žalovaná nevykonala. V súvislosti s nežiadúcimi účinkami kortikosteroidov pri PRT sa súd zaoberal informovaným súhlasom o možných nežiadúcich účinkoch kortikosteroidov pri ozónoterapii v súlade s protokolom liečby ozónom (§ 4 ods. 4, § 6 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z. z.) a vyjadril pochybnosti - s prihliadnutím na predtlačný formulár informovaného súhlasu, v ktorom neboli uvedené ani len jednotlivé invazívne zákroky, ktoré sa idú žalobkyňou vykonať /PRT, ozónoterapia/. Uviedol, že zároveň pochybnosti vyvoláva skutočnosť, že PRT bola indikovaná v deň vykonania zákroku, čo podľa názoru ukracuje pacienta ohľadom času na riadne pochopenie a zváženie všetkých informácií daných lekárom v rámci poučenia, keď mnohokrát ide o zvažovanie náročných odborných otázok, a preto si vyžadujú viac času; a už vôbec nie je vhodné a etické realizovať poučenie v čase tesne pred zákrokom, kedy vnímanie a prežívanie pacienta zďaleka nie je charakterizované koncentráciou a racionalitou, ktoré sú k riadnemu porozumeniu poučenia nevyhnutné. Záver Expertízy k otázke odporúčanej koncentrácie zmesi O2/O3 pri ozónoterapii nie je súladný so záverom forensic.sk,

ktorý práve od koncentrácie zmesi odvodzoval zvýšenú bolestivosť pociťovanú žalobkyňou pri zákroku. Autori Expertízy uvádzajú, že v praxi sa používajú vyššie koncentrácie, teda použitá koncentrácia zmesi O2/O3 príčinou neznesiteľnej bolesti žalobkyne v priebehu výkonu invazívneho zákroku nemohla byť. Z vedeckého hľadiska je nutné pripustiť aj chemický vplyv látok použitých pri zákroku, nakoľko ani pri správnej indikácii a správnom použití a správnom technicky vykonanom zákroku nie je možné vylúčiť nežiadúce účinky na ľudský organizmus. Konštatoval, že tento záver Expertízy predstavuje všeobecné tvrdenie, ktoré nebolo konkretizované pre daný prípad. Súd prvej inštancie vykonal i konfrontáciu znalcov, resp. odborne spôsobilých osôb /v procesnom postavení svedkov/, pričom všetci zotrvali na svojich záveroch uvedených v písomnom znaleckom posudku, resp. jeho doplnení, či znaleckej expertíze. Súd prvej inštancie hodnotil dôkazy vykonané v tomto spore jednotlivo a súčasne vo vzájomnej súvislosti. Z obsahového hľadiska stáli proti sebe závery znaleckého posudku znalca V. Q. Z., vrátane jeho doplnenia, znalecká a medicínska Expertíza ÚSL JLF UK a UNM a znalecký posudok forensic.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz s. r. o., vrátane jeho doplnenia. Znalecký posudok V. Z. náležitosti znaleckého posudku spĺňal, a hoci nebol veľkého rozsahu, podstatu veci vysvetlil presvedčivo, logicky, t. j. postup žalovanej pri poskytnutí zdravotnej starostlivosti žalovanej non lege artis /diagnostika, indikácia, výkon invazívnych zákrokov/, aj otázku príčinnej súvislosti. Relevantnou skutočnosťou pri hodnotení tohto dôkazu pre súd bolo, že znalec viedol neurologické oddelenie Ústrednej vojenskej nemocnice v Prahe, ktoré bolo jedno z prvých pracovísk, kde bola metóda PRT zavedená, t. j. tento znalec mal bohaté odborné skúsenosti v danej oblasti, o ktoré mohol oprieť svoje znalecké posúdenie. Súd nezistil žiaden dôvod spochybňovať znalecký posudok vypracovaný týmto znalcom. Skutočnosť, že tento znalec nie je zapísaný v zozname znalcov vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR, ho nemôže diskriminovať pri podaní znaleckého posudku, nakoľko spĺňa zákonné požiadavky na výkon znaleckej činnosti stanovené v danom štáte jeho sídla a posudok obsahuje doložku v zmysle § 209 CSP. Znalecký posudok forensic.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz s. r. o. spĺňa zákonom stanovené náležitosti, avšak podľa názoru súdu jeho závery nevznikli presvedčivo v stanovení príčiny poškodenia zdravia žalobkyne, kde opakovane odkazoval na degeneratívne zmeny chrbtice u žalobkyne. Takéto posúdenie v kontexte ďalších zistených skutočností v tomto spore - náhle závažné zhoršenie zdravotného stavu žalobkyne po vykonaní invazívnych zákrokov u žalovanej v smere závažného obmedzenia jej mobility, čo vyplynulo z výpovedí rodičov žalobkyne, jej priateľov, známych, príbuzných, ako aj s CD záznamom predloženým žalobkyňou, vyznieva nedostatočne, jednostranne, nekomplexne. Závery forensic.sk, že neexistuje žiadny štrukturálny morfológický korelát, ktorý by vysvetľoval, čo žalobkyni z hľadiska neurologického deficitu v tejto chvíli je, oni na rozdiel od vyhotoviteľov znaleckej expertízy nefokusujú terajší zdravotný stav na výkon žalovanej, neexistuje v zdravotnej dokumentácii jednoznačný forenzný dôkaz nasvedčujúci tomu, že nepriaznivý zdravotný stav žalobkyne je v príčinnej súvislosti s realizovanými výkonmi, vyvolávajú otázky, sú nepresvedčivé. Pokiaľ znalecký ústav nevysvetlil, čo žalobkyni je /tvrdí, že neexistuje žiadny morfológický korelát/ a na druhej strane dáva do súvislosti jej zdravotný stav s degeneratívnymi zmenami jej skeletu, je to práve znalecký ústav forensic.sk, kto fokusuje príčinu jej zdravotného stavu jedným smerom, t. j. na žalobkyňu. Poukaz forensic.sk na absenciu jednoznačného forenzného dôkazu v zdravotnej dokumentácii za stavu, ktorý znalcomi bol dobre známy, t. j. že práve žalovaná zdravotnú dokumentáciu vedie, pričom v danom prípade v tejto súvislosti u žalovanej boli zistené významné nedostatky, a to napr. pri vyhotovení prepúšťacej správy žalobkyne z hospitalizácie v novembri 2015, ale tiež nepredložení CT záznamu z predmetných invazívnych výkonov zobrazujúcich polohu hrotu spinálnej ihly pri výkone zákroku, nepostačuje. Boli zistené ďalšie nedostatky u žalovanej v tom smere, že umožnil samostatné vykonanie zákrokov v tomto prípade zamestnancovi - lekárovi, neregistrovanému v SLK, bez požadovaného špecializačného vzdelania, resp. bez toho, že by vôbec požiadal o zaradenie do tohto vzdelávania v akreditovanej vzdelávacej inštitúcii. V neposlednom rade došlo k indikácii úkonu PRT v plánovaný deň zákroku ozónoterapie, ktorý postup sám osebe vyvoláva pochybnosti. Otázny je i riadny informovaný súhlas žalobkyne s týmto zákrokom. Na základe všetkých týchto dôvodov tento záver forensic.sk sa súdu nejaví jasný, zrozumiteľný a presvedčivý I keď Expertízu nebolo možné posúdiť ako znalecký posudok, všetci jej vyhotovitelia svojim podpisom deklarovali, že za jej závermi stoja, keď boli si vedomí, že V. Q. M. bol v minulosti účastný liečby žalobkyne po zákroku, napriek tomu to neznižilo jeho dôveryhodnosť. Z obsahového hľadiska Expertíza bola riadne odôvodnená, jej závery boli zrozumiteľné aj laikovi, jednotlivé odborné termíny boli vysvetlené, nebol zistený v tomto smere rozpor s pravidlami

formálnej logiky. Jasne a presvedčivo boli zodpovedané položené otázky dotýkajúce sa skutočností, na základe ktorých bolo možné ustáliť skutkové otázky, čo bolo príčinou poškodenia zdravia žalobkyne, či žalovaná pri výkone zákrokov postupoval lege artis, kde relevantná je podľa súdu skutočnosť pokračovania vo výkone zákrokov cez neznesiteľnú bolesť, ktorú pociťovala žalobkyňa pri zákroku, na ktorú však lekár nereagoval, ignoroval ju, výkon neukončil ani neprerušil, ako je to odporúčané, naopak presviedčal žalobkyňu, aby to vydržala, pričom tento bolestivý stav bol podľa vyhotoviteľov expertízy spúšťacím faktorom poškodenia zdravia v prevažnej miere, t. j. v percentuálnom vyjadrení 95 % až 99 % a degeneratívne zmeny na chrbtici ho ovplyvnili len v malej miere. Aktuálny chronický bolestivý stav /bolesti sakro-iliakálneho kĺbu, bolesti driekovo-krížového úseku chrbtice/ sa podieľajú na udržiavaní funkčných porúch hybnosti /tzv. udržiavací faktor EPH/. Vyhotovitelia celkový klinický vývoj a stav žalobkyne považujú za čiastočne /v prevažnej miere/ za podmienený psychosomatizáciou a somatoformnou poruchou. Predpokladajú konverzne disociatívnu poruchu. Znalecký ústav forensic.sk konštatoval, že bolesť predstavuje subjektívny nepríjemný pocit súvisiaci s možným poškodením tkaniva a jej interpretácia pacientom je veľmi subjektívna a individuálna, na základe čoho nemožno s istotou vylúčiť, že pacient pri PRT - pri vpichu spinálnej ihly do mäkkých tkanív nemôže pociťovať intenzívnu až neznesiteľnú bolesť. Podľa záverov Expertízy však práve bolesť v priebehu výkonu zákroku môže súvisieť aj s neprávnom technikou podania látky, čo môže znamenať dráždenie nervového koreňa a v takom prípade sa odporúča zákrok prerušiť, eventuálne ukončiť. Keďže však bol použitý CT prístroj, avšak záznam zobrazovacej techniky CT žalovaná v konaní nepredložila, nemožno objektívne overiť, či poloha hrotu spinálnej ihly bola po celý čas výkonu správna. Na základe všetkých okolností tohto prípadu dospel súd prvej inštancie k záveru o existencii zákonných predpokladov zodpovednosti za škodu podľa ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka. Zároveň súd dodáva, že neboli preukázané v konaní skutočnosti nasvedčujúce toxo-alergickej reakcii či nepriaznivého chemického pôsobenia kortikoidu plus mesocain, resp. ozón, následkom ktorých by došlo k poškodeniu zdravia žalobkyne.

1.3. Súd prvej inštancie zamietol návrh na vykonanie dôkazu daný žalovanou a intervenientom na strane žalovanej na vypracovanie kontrolného znaleckého posudku znaleckým ústavom, keď mal za to, že v konaní bolo k základu nároku vykonané rozsiahle dokazovanie, vrátane znaleckého dokazovania znaleckým ústavom. Mal za to, že vykonané dokazovanie je dostatočným podkladom pre vyhlásenie medzitýmneho rozsudku.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej a intervenienta na strane žalovanej rozsudkom z 03. decembra 2024 sp. zn. 9Co/115/2024 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Námietku žalovanej, v zmysle ktorej súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia neuviedol, akým spôsobom bola žalobkyňa žalovanou spôsobená škoda, prečo považoval súd postup žalovanej za postup non lege artis a tiež, že neuviedol, či zdravotný stav žalobkyne je v príčinnej súvislosti s konaním žalovanej vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú, resp. nepravdivú zároveň. V ďalšom sa zaoberal žalovanou a intervenientom vznesenou námietkou premĺčania nároku žalobkyne a vyhodnotil ju ako nedôvodnú. Ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalovanej a intervenienta o momente ustálenia zdravotného stavu žalobkyne. Odvolací súd navyše (pri použití postupu podľa § 382 CSP) vyhodnotil vznesenie námietky premĺčania intervenientom, ale aj žalovanou ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, pre ktorý nemožno na vznesené námietky premĺčania prihliadať.

2.2. Vo vzťahu k námietke intervenienta, že sa súd nezaoberal jednotlivo danosťou základu nároku, predovšetkým danosťou príčinnej súvislosti medzi zákrokom u žalovanej vo vzťahu k nároku žalobkyne na náhradu škody v časti uplatneného bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia, nákladov na liečenie, ako aj straty na zárobku, odvolací súd uviedol, že v prejednávanej veci nie je daná odlišná príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom ujmy na zdraví (bolestné, sťaženie spoločenského uplatnenia) a ujmy na majetku žalobkyne (náklady liečenia, strata na zárobku). Všetky majú pôvod v jednej škodovej udalosti, za ktorú nesie zodpovednosť žalovaná. V konaní nebolo

preukázané, že by došlo k prerušeniu príčinnej súvislosti medzi konaním (protiprávnym) žalovanej a vzniknutou ujmom na strane žalobkyne.

2.3. K námietke nesprávneho postupu súdu prvej inštancie, ktorý prihliadol na dôkazy predložené žalobkyňou na pojednávaní dňa 25. apríla 2023, čím podľa mienky žalovanej konal v rozpore s ust. § 153 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd odhliadnuc od dôvodov, pre ktoré vo vzťahu k žalobkyňi s ohľadom na charakter sporu nemožno aplikovať zásady sudcovskej koncentrácie v intenciách ust. § 153 CSP, mal za to, že žalobkyňou na pojednávaní dňa 25. apríla 2023 predložené dôkazy boli predložené včas, nakoľko nimi žalobkyňa reagovala na posudok forensic.sk v spojení s jeho doplnením predloženým súdu dňa 24. apríla 2023, s cieľom spochybníť úplnosť a presvedčivosť záverov forensic.sk. Žalobkyňa ich teda produkovala v rámci svojej procesnej obrany, na ktorú má v každom štádiu konania právo.

2.4. K námietke žalovanej a intervenienta ohľadom zákonnosti súdom vykonaných dôkazov - expertízy, výsluchu svedkov V. M. a V. B. atď. odvolací súd uviedol, že v prejednávanej veci neboli naplnené dôvody, ktoré má na mysli ust. § 11 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z. v spojení s § 51a zákona č. 543/2005 Z. z., pre ktoré by mali byť V. M. a doc. V. B., W. vylúčení z podania odborného vyjadrenia, resp. znaleckého posudku, resp. vypočutí - V. M. ako odborne spôsobilá osoba a doc. V. B., W. ako znalec na pojednávaní. Skutkové okolnosti prejednávanej veci totiž neumožňovali prijať záver, že možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti pre ich pomer k veci, zadávateľovi alebo k inej osobe, ktorých sa ich úkon týkal. Žalovaná a ani intervenient neoznačili/nepredložili súdu žiaden dôkaz, ktorý by bol spôsobilý preukázať ich tvrdenie, že V. M. a F. V. B., W. boli ošetrojúcimi lekármi žalobkyne, a ani z obsahu súdneho spisu takýto dôkaz neplynie. Naproti tomu žalobkyňa v konaní tvrdila a aj preukázala (hoci túto povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť ani nemala), že na neurologické oddelenie Nemocnice s poliklinikou v Žiline bola vyslaná neurológom - V. K. (lekárska správa V. K. zo dňa 02. februára 2016) za účelom vykonania vyšetrení pre vylúčenie zápalového ochorenia CNS. Ošetrojúcou lekárkou na neurologickom oddelení Fakultnej nemocnice s poliklinikou v Žiline bola neurologička V. Q. W. (prepúšťacia správa NsP Žilina zo dňa 16. februára 2016). Je nesporným fakt, že V. M. v čase hospitalizácie žalobkyne v NsP Žilina bol primárom neurologického oddelenia, a preto je len prirodzené, že sa do kontaktu so žalobkyňou dostal, ale len ako člen konziliárneho vyšetrenia žalobkyne na oddelení. Táto okolnosť (sama osebe) podľa mienky odvolacieho súdu v žiadnom prípade nie je objektívne spôsobilá založiť odôvodnenú pochybnosť o jeho nezaujatosti. Táto okolnosť (status primára neurologického oddelenia) nie je spôsobilá diskvalifikovať jeho výpoveď ako odborne spôsobilej osoby, či u na pojednávaní dňa 25. februára 2020, resp. na pojednávaní dňa 12. decembra 2023, resp. Expertízu, na vypracovaní ktorej spolupracoval ako pribratý konzultant. Uvedené platí v spore s ochranou slabšej strany, o aký ide, o to viac, že niet na území SR iného experta v oblasti ozónoterapie, než je doc. V. M.. Bolo v konaní i nesporným, že doc. MUDr. Vyletelka má 30-ročné praktické skúsenosti s poskytovaním ozónovej terapie s riadne ukončeným 2-ročným postgraduálnym štúdiom na poprednej zahraničnej univerzite Lekárskej fakulte v Siene v Taliansku (ktorá má v postgraduálnom štúdiu zameranie na špecializáciu ozónoterapie na rozdiel od lekárskejších fakúlt v SR) riadne ukončené diplomovou prácou a záverečnou skúškou, ktoré mu bolo následne v zmysle zákona č. 578/2004 Z. z. uznané aj Ministerstvom zdravotníctva SR. V. M. na základe stanoviska sekcie zdravotnej starostlivosti MZ SR zo dňa 24. augusta 2005 a schválenia realizácie chemodiskolízny medicínskym ozónom ako biomedicínskeho výskumu na neurologickom oddelení NsP v Žiline do dňa rozhodnutia vo veci vykonal cca 35 000 zákrokov ozónoterapie bez poškodenia zdravia pacienta. Odbornosť menovaného bola uznaná aj statusom člena predsedníctva celosvetovej ozónoterapeutickej spoločnosti. V konaní nebolo preukázané, že by V. M., resp. F. V. B., W. mali „kvalifikovaný pomer“ k žalobkyňi (žalovanej), resp. k veci, neboli ošetrojúcimi lekármi žalobkyne, ale ani lekármi, ktorí by sa boli podieľali na zákroku vykonaného u žalovanej dňa 20. novembra 2015 a vlastnými zmyslami by vnímali vykonaný zákrok a v konaní nevyšli najavo ani iné skutočnosti spôsobilé spochybníť ich nezaujatosť vo vzťahu k stranám konania (priateľský, nepriateľský vzťah, vzťah príbuzenský atď.), preto V. M. nebol vylúčený z podania odborného vyjadrenia na pojednávaní dňa 25. februára 2020, ani dňa 12. decembra 2023 a konzultácií znalcov pri vypracovaní Expertízy a F. V. B., W. z podania výpovede znalca na pojednávaní pred súdom dňa 12. decembra 2023 a podania znaleckého posudku. Odvolací súd považoval za nesprávny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého mal V. M. na pojednávaní dňa 25.

februára 2020 status svedka. Odvolací súd akcentoval, že sa V. M. na predmetnom pojednávaní vyjadroval k vysoko odborným otázkam z oblasti ozónoterapie, PRT a ich možným nežiaducim účinkom. V. M. by mohol mať status svedka len, ak by napr. bol prítomný pri tom, ako V. K. vykonal zákrok na žalobkyni a popisoval vlastnými slovami, čo videl, resp. počul (t. j. napr. akým spôsobom prebiehal vpich, či sa pacientka sťažovala na neznesiteľné bolesti atď.). Takýto obsah však jeho výpoveď na pojednávaní dňa 25. februára 2020 nemala. Z vyššie uvedených relevantných okolností je zrejmé, že V. M. mal dňa 25. februára 2020 na pojednávaní status odborne spôsobilej osoby, bol z hľadiska obsahu vypočutý na vysokoodborné otázky a z hľadiska kvalifikácie jeho výpovede nie je relevantné, že súd do zápisnice (nesprávne) zaprotokoloval, že ide o výpoveď svedka a bol súdom ako svedok poučený. Súd prvej inštancie sa dopustil obdobného pochybenia, keď vo vzťahu k V. M. a F. V. B., W., ktorí boli súdom na ďalšom pojednávaní dňa 12. decembra 2023 vypočutí k vysoko odborným otázkam, zaprotokoloval, že ide o výsluch svedkov, resp. tieto osoby ako svedkov poučil. V prejednávanej veci je však podstatným, že uvedené pochybenie nemalo vplyv na vecnú správnosť rozsudku. Pokiaľ by odvolací súd akceptoval námietku žalovanej a intervenienta, podľa ktorej je nezákonný dôkaz - výsluch V. M. a F. V. B., W., ako aj samotná Expertíza (na vypracovaní ktorej sa V. M. podieľal) len preto, že tieto osoby boli súdom formálne poučené ako svedkovia a ich výpoveď na pojednávaní v zápisnici je označená ako výpoveď svedka, hoc de facto boli vypočúvaní ako odborne spôsobile osoby k odborným otázkam, bol by to výraz prepjatého formalizmu, ktorý je v príkrom rozpore s materiálnym poňatím právneho štátu. Žiaducim je dodať, že pokiaľ žalovaná a intervenient namietajú porušenie procesného predpisu (konkrétne, že V. M. a F. V. B., W. boli vypočutí ako svedkovia a mali byť vypočutí ako odborne spôsobile osoby/znalci), vo väzbe na porušenie práva na spravodlivý proces musia označiť, ktoré konkrétne procesné právo garantované CSP bolo porušením procesného predpisu súdom dotknuté. Žalobca a intervenient ani len netvrdia, v čom boli daným (nesprávnym) postupom súdu prvej inštancie dotknutí na svojich právach. Z obsahu spisu je zrejmé, že mali právo byť prítomní pri výsluchu, mali možnosť klásť odborné otázky (aj kládli), dokonca mali možnosť vzniesť námietku zaujatosti (ktorú aj vzniesli). Napokon na margo poučenia je žiaducim dodať, že z obsahu Expertízy a to z jej prílohy s označením „znalecké doložky a sľub znalca“, a to zo znaleckej doložky F. V. Š. B.K., W. vyplýva (okrem iného), že uvedený znalec vyhlásil, že si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku, rovnako súčasťou prílohy je „sľub znalca“ zo dňa 06. marca 2023, v ktorom V. Q. M. prehlásil, že sľubuje, že pri výkone svojej znaleckej činnosti bude dodržiavať Ústavu SR, ústavné zákony, zákony a ostatné všeobecné záväzné právne predpisy, morálne a etické zásady výkonu tejto činnosti, že svoju znaleckú činnosť bude vykonávať osobne, nestranne, nezaujato, podľa svojho najlepšieho svedomia a vedomia, že bude využívať všetky svoje odborné znalosti a že zachová mlčanlivosť o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel pri výkone znaleckej činnosti. Súčasne vyhlásil, že bol poučený o význame znaleckého posudku z hľadiska všeobecného záujmu a je si vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku. Významnou v danom smere je aj skutočnosť, že odborne spôsobile osoby V. M. a znalec F. V. B., W. sa vyjadrovali na pojednávaní v rámci konfrontácie znalcov k otázkam, ktoré boli predmetom Expertízy a na otázkach Expertízy zotrvali, tieto nemenili. Aj z tohto pohľadu nemožno s formálnym pochybením súdu, t. j., že boli označené osoby poučené ako svedkovia, spájať negatívne dôsledky z hľadiska vecnej správnosti rozsudku. Poukaz žalovanej a intervenienta na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej socialistickej republiky sp. zn. 4Tz 98/76 zo dňa 03. júna 1976 nie je spôsobilým podporiť dôvodnosť ich námietky, nakoľko sa jednalo o skutkovo odlišný prípad. V prejednávanej veci ani poučenie V. M. a F. V. B., W. ako svedkov nemôže založiť nezákonnosť ich výpovede s poukazom na materiálne poňatie princípu právneho štátu, kde interpretácia a aplikácia právnych predpisov vychádza zo zmyslu a účelu príslušnej právnej úpravy a dbá o to, aby prijaté riešenie bolo akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti. Napokon, k námietke nezákonnosti dôkazu - výsluchu V. M. a F. V. B., W., ktorá je odvolateľmi odvodzovaná od skutočností, že ako svedkovia boli spoločne prítomní v pojednávacej miestnosti a ďalej, že sa ako svedkovia vyjadrovali k záverom znaleckého dokazovania, čo im neprináleží, odvolací súd dodáva, že daná námietka je námietkou nedôvodnou, a to práve so zreteľom na skutočnosť, že V. M. a F. V. B., W. nemali/nemohli mať status svedka, keďže sa vyjadrovali k vysoko odborným otázkam a nie k tomu, čo zažili/vníмали bezprostredne, teda neprezentovali poznatky, ktoré získali priamym, bezprostredným pozorovaním zákroku dňa 20. novembra 2015 u žalovanej, resp. bezprostredne zákroku predchádzajúcej nesprávnej indikácii atď., keďže pri týchto úkonoch žalovanej prítomní ani neboli.

2.5. Pokiaľ žalovaná a intervenient ďalej namietajú, že Expertízu Ústavu súdneho lekárstva a medicínskych Expertíz JLF UK v Bratislave a ÚN v Martine nemožno považovať za znalecký posudok znaleckého ústavu, žalobkyňa, ako ani súd prvej inštancie Expertízu neprezentovali/nepovažovali za znalecký posudok znaleckého ústavu. Odvolací súd však vyjadril záver, že z hľadiska kvalifikácie je podľa jeho názoru Expertíza súkromným znaleckým posudkom. Súčasne však je nutné akcentovať, že daný záver odvolacieho súdu nemá žiaden vplyv na vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý Expertízu kvalifikoval ako odborné vyjadrenie odborne spôsobilých osôb, a to z dôvodu, že žiaden dôkaz nemá predpísanú dôkaznú silu.

2.6. K námietke žalovanej a intervenienta k postupu súdu prvej inštancie, ktorý nevyhovел návrhu žalovanej a intervenienta a nenariadil kontrolné znalecké dokazovanie, odvolací súd zdôraznil, že podľa judikatúry Ústavného súdu SR (napr. vo veci III. ÚS 332/09) nevykonanie navrhnutého dôkazu by mohlo byť porušením práva na spravodlivé súdne konanie vtedy, ak by navrhovaný dôkaz mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť. O takúto situáciu však v prejednávanej veci nešlo. Vykonaným dokazovaním bol bezpečne ustálený skutkový stav. Vo vzťahu k námietke žalovanej odvolací súd podotýka, že je všeobecného charakteru, nakoľko nešpecifikuje, ktoré konkrétne otázky relevantné pre vydanie medzitýmneho rozsudku neboli zodpovedané súdom, V. Z., resp. Expertízou, keď poukazuje len na „celý rad nezodpovedaných otázok“. V prejednávanej veci (konanie začaté v novembri 2018) trvajúcej 6 rokov, bolo nariadené znalecké dokazovanie znaleckým ústavom práve z podnetu intervenienta na strane žalovanej, sám intervenient na strane žalovanej si dokonca vybral konkrétny znalecký ústav - forensic.sk a jeho návrhu bolo súdom plne vyhovené, aj čo do nariadenia znaleckého dokazovania znaleckým ústavom, aj čo do výberu konkrétneho ústavu forensic.sk. Nič žalovanej nebránilo už v týchto prvotných štádiách súdneho konania, označiť znalecký ústav, ktorý neskôr navrhoval za účelom vykonania kontrolného znaleckého dokazovania, resp. iný ústav. Nie je povinnosťou ale ani oprávnením súdu, nariaďovať znalecké dokazovanie dovtedy, kým sa nenájde ústav, ktorého závery budú presvedčivé, ucelené, koherentné a budú súčasne svedčiť práve v prospech tvrdení žalovanej. K námietke intervenienta, že rozporné závery forensic.sk a Expertízy mali odôvodňovať nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania, odvolací súd poukázal na závery Ústavného súdu SR vo veci sp. zn. I. ÚS 548/2022 zo dňa 19. októbra 2022, i na skutočnosť, že posudok forensic.sk a posudok Expertízy nemožno považovať oba za ucelené, koherentné, bezrozporné a vnútorne presvedčivé. Takýto charakter mal len súkromný posudok - Expertíza. Súd prvej inštancie celkom odôvodnene vyhodnotil posudok forensic.sk ako nepresvedčivý, nejasný a nezrozumiteľný, pričom v rozsudku riadne odôvodnil, prečo dospel k danému záveru, a to v bode 136. rozsudku, s ktorými závermi sa odvolací súd plne stotožňuje. Napokon v bodoch 57. až 96. rozsudku súd prvej inštancie podrobne vyhodnotil posudok forensic.sk v kontexte s ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi, s ktorými závermi sa odvolací súd plne stotožňuje a na ne odkazuje. Súd prvej inštancie hodnotil dôkazy jednotlivo a súčasne aj vo vzájomnej súvislosti, pričom presvedčivo zdôvodnil, prečo sa priklonil k záverom Expertízy a posudku V. Z., a vysvetlil, prečo považoval za nepresvedčivé závery forensic.sk. Pri rozporných záveroch v odôvodnení rozsudku, tieto rozpory riadne vyznačil, teda sa s nimi zaoberal. Rovnako k vyjadreniam znalcov forensic.sk, ktoré pre súd prvej inštancie neboli presvedčivé, označil tiež dôkazy, z ktorých túto nepresvedčivosť vyvodzoval. Pre posúdenie kvality znaleckých posudkov je relevantné, či posudok je úplný vo vzťahu k zadaniu, či závery posudku sú náležité a logicky odôvodnené a či sú podložené obsahom nálezu, či sa prihliadlo na všetky skutočnosti, s ktorými sa bolo treba vysporiadať a či existuje súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi (obdobne rozhodnutie NS ČR sp. zn. 26Cdo/3928/2013). Posudok ústavu forensic.sk uvedené predpoklady presvedčivosti znaleckého posudku nespĺňal, čo je zrejme z čiastkového odôvodnenia súdu prvej inštancie uvedeného v jednotlivých bodoch rozsudku, ale aj v zmysle celkového zhodnotenia v súvislosti s ostatným vykonaným dokazovaním v bode 136. rozsudku súdu prvej inštancie. Súčasne v nadväznosti na čiastkové závery v jednotlivých bodoch rozsudku týkajúcich sa znaleckého dokazovania a iných vykonaných dôkazov súd prvej inštancie v bodoch 135. a 137. odôvodňuje svoje rozhodnutie vyplývajúce zo znaleckého dokazovania v prospech V. Q. Z. a znalcov expertízy, t. j. v prospech žalobkyne.

2.7. Ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd i námietky žalovanej ohľadne záverov súdu prvej inštancie o indikácii liečby, príčinnej súvislosti, resp. škode, že súčasný zdravotný stav žalobkyne nemožno dávať do súvislosti s výkonom u žalovanej dňa 20. novembra 2015. V súvislosti so zodpovedaním vyššie uvedeného okruhu odvolacích námietok odvolací súd pripomenul, že súdu neprináleží zaujímať odborné závery (t. j. preskúmať vecnú správnosť odborných záverov), ale len posudzovať ich ad 1/ presvedčivosť, ucelenosť, koherentnosť, resp. vnútornú bezrozpornosť, ako aj ad 2/ súlad daných záverov s ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi. Prioritne preto odvolací súd v podrobnostiach poukázal na svoje závery (body 353., 356., 359. - 360., 382., 400. - 401., 408. a 431. rozsudku), z ktorých sú zrejmé dôvody, pre ktoré nemožno celkové závery forensic.sk považovať za presvedčivé, ucelené, koherentné atď. Ďalej odvolací súd akcentoval, že závery posudku forensic.sk nekorešponujú s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi, predovšetkým s posudkom Expertíza, posudkom V. Z., ktorých závery možno považovať za presvedčivé a vnútorne bezrozporné. Závery forensic.sk, ktoré na margo „pribúdania ťažkostí“ žalobkyne po vykonanom zákroku uvádzajú, že tieto sú „medicínsky“ vysvetliteľné chronickými degeneratívnymi chorobnými zmenami driekovej chrčtice a kĺbov, je v kontexte celého vykonaného dokazovania nanajvyš nepresvedčivé. Súd prvej inštancie, a ani odvolací súd týmto záverom neuveril. Vykonanými dôkazmi bolo nepochybne preukázané, že žalobkyňa pred vykonaným zákrokom bola pohybovo aktívna, nemala pred zákrokom žiadne obmedzenia mobility. Naproti tomu, po vykonanom zákroku u žalovanej dňa 20. novembra 2015 došlo k dramatickému zhoršeniu zdravotného stavu žalobkyne. Zatiaľ čo posudok forensic.sk ako aj znalci forensic.sk pri výsluchu súdom neposkytli súdu prvej inštancie presvedčivú odpoveď na otázku, v dôsledku akého mechanizmu mohlo dôjsť k tak dramatickej zmene zdravotného stavu žalobkyne, posudok Expertíza poskytol ucelený, presvedčivý, vnútorný koherentný záver korešpondujúci s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi o dôvodoch dramatického zhoršenia zdravotného stavu žalobkyne. Expertíza dospela k jednoznačnému a presvedčivému záveru (vychádzajúc zo záznamov v zdravotnej dokumentácii, vyjadrení žalobkyne, vykonaných vyšetrení, komplexného zhodnotenia klinicko-neurologického stavu, výsledkov pomocných vyšetrení, ktoré boli realizované formou ambulantných vyšetrení v Univerzitnej nemocnici Martin v období 12. decembra 2022 - 16. februára 2023), že s pravdepodobnosťou blížiacou sa istote spúšťacím mechanizmom ťažkostí žalobkyne bol invazívny zákrok PRT + ozónoterapia vykonaný dňa 12. novembra 2015 žalovanou. Zo znaleckého hľadiska považujú znalci predmetný stav iba za čiastočne (v malej miere) podmienený degeneratívnymi zmenami (organickými zmenami) chrčtice žalobkyne. Znalci Expertízy konštatovali, že s pravdepodobnosťou blížiacou sa istote v prípade nepodstúpenia zákroku PRT a ozónoterapie žalobkyňou u žalovanej by poškodenie zdravia, aké má v súčasnosti žalobkyňa, nenastalo. V. K., ktorý realizoval žalobkyni výkon PRT a ozónoterapiu, odignoroval subjektívne ťažkosti, ktoré pacientka udávala pri vpichu spinálnej ihly, a to doslova nevydržateľnú bolesť, čo vypovedá o jeho neodbornosti a medicínskom postupe, ktorý nie je v súlade s vedeckými odbornými poznatkami a predpísanými medicínskymi postupmi. Odvolací súd sa zaoberal námietkami odvolateľov, týkajúcimi sa toho, že na MR vyšetrení bol zaznamenaný koreňový útlak, čo bolo indikáciou pre terapiu zo strany žalovanej. Zdôraznil, že z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd vyhodnotil všetky relevantné dôkazy jednotlivo, aj v ich vzájomnej súvislosti. Nevzal do úvahy výlučne len závery znalca V. Z., ale prehľadne vyznačil napr. rozpory znalcov v znaleckom dokazovaní, pričom vždy k uvedeným rozporom znalcov uviedol aj iné dôkazy, ku ktorým v súvislosti s rozpornými tvrdeniami znalcov prihliadol, čím riadne vysvetlil, ktoré argumenty a vykonané dôkazy boli pre súd presvedčivé a z akých dôvodov. Súd prvej inštancie riadne v súlade s ust. § 151 CSP posudzoval skutkové tvrdenia strán a ich námietky, ku ktorým strany predložili dôkazy a zároveň neboli protistranou účinne popreté. V celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvej inštancie k spornej otázke nesprávnej indikácie (ozónoterapie + PRT) ako non lege artis postupu, ktorú súd prvej inštancie obsiahol v bodoch 41., 42., 43., 44., 45., 46., 55., 105., 106., 119., 120., 121., 122., a so závermi súdu prvej inštancie, v zmysle ktorých postup žalovanej nebol v súlade s aplikačnou medicínskou praxou pri ozónoterapii a popísané zákroky neboli vykonané technicky správne, čo správne skutkovo vyvodil súd prvej inštancie a čiastkovo odôvodnil napr. v bodoch 44., 70., 72., 74., 76., 90., 98. až 99., 101. až 103., 107. až 110. rozsudku.

2.8. Nakoľko ani ďalšie námietky žalovanej a intervenienta, ktorými sa odvolací súd osobitne zaoberal, neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť odvolaniami napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie,

odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s poukazom na ust. § 378 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny. V ďalšom konaní súd prvej inštancie rozhodne o výške uplatneného nároku, o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom. Aj pri rozhodovaní o výške nároku žalobkyne, vezme súd prvej inštancie zreteľ na judikatórne východiská (prezentované v tomto rozsudku), z ktorých je zrejmé, že v medicínsko-právnom spore je potrebné pristupovať k žalobcovi/pacientovi ako „slabšej strane sporu“.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f), § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho a prípadne i prvoinstančného súdu inštancie zrušil a vec vrátil súdom na ďalšie konanie a rozhodnutie. Uplatnila si i trovy dovolacieho konania.

3.1. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedla, že je nevyhnutné, aby dovolací súd dal odpoveď na nasledovnú právnu otázku: Je prípustné, aby v konaní o nároku na náhradu škody na zdraví vystupoval lekár poskytujúci žalobkyni zdravotnú starostlivosť súčasne ako svedok, ako odborne spôsobilá osoba poskytujúca odborné vyjadrenie a ako člen znaleckého tímu a spoluautor súkromného znaleckého posudku? Uviedla, že na súde prvej inštancie vypovedal ako svedok navrhnutý žalobkyňou V. Q. M. na pojednávaní dňa 25. februára 2020, pričom tento bol na uvedenom pojednávaní zo strany žalobkyne ako ošetrojúci lekár zbavený lekárskeho tajomstva. V rámci svojej výpovede ako svedka uviedol skutočnosti týkajúce sa jej zdravotného stavu počas hospitalizácie na oddelení, ktorého bol primár (neurologické oddelenie nemocnice v Žiline) a takisto aj podrobnosti realizovaných vyšetrení a stanovenia diagnózy v období po zákroku vykonanom u žalovanej. Nad rámec uvedeného sa vo svojej výpovedi venoval aj hodnoteniu postupu vykonaného zákroku zo strany žalovanej - postup pri vpichu ihly, použité látky, požiadavky na lekára vykonávajúceho zákrok atď. Následne na pojednávaní konanom dňa 12. decembra 2023 vypovedal V. Q. M. v konaní pred súdom prvej inštancie opäť, tentokrát však v pozícii svedka - odborne spôsobilej osoby, ktorá sa spolupodieľala na vypracovaní Odbornej znaleckej a medicínskej expertízy - posudok, č. 1/2023 zo dňa 22. mája 2023. Závery V. Q. M. prevzali súd prvej inštancie v odôvodnení medzitýmneho rozsudku v bodoch 97. až 99., a rovnako tak odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v bodoch 70. až 72. Žalovaná v rámci konania pred súdom prvej inštancie ako aj v rámci odvolania namietala zákonnosť súdom prvej inštancie vykonaných dôkazov - Expertízy a výsluch V. Q. M. poukazujúc na § 11 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Pre vylúčenie nie je rozhodujúce to, či sa osoba cíti byť zaujatá, alebo či inak došlo k dodržaniu všetkých náležitostí vyplývajúcich z právnej úpravy. Podstatná je už i len pochybnosť, nie to, či bol úkon vypracovaný tendenčne. Pri posudzovaní konkrétnej situácie sa musí vychádzať z toho, či môže pochybnosť jestvovať z hľadiska tretej osoby, pochybnosť o nezaujatosti teda nie je založená tým, že sa v tom zmysle vyjadrí napríklad účastník konania. Prvým dôvodom vylúčenia je pomer znalca, tlmočníka alebo prekladateľa k veci. Základným príkladom je situácia, keď má znalec v určitom konaní procesné postavenie svedka. Za týchto okolností musí byť znalecká činnosť vykonaná inou osobou, lebo procesné postavenie svedka je nezlučiteľné s procesným postavením znalca. Dôvodom vylúčenia znalca pre jeho pomer k veci je skutočnosť, ak ešte pred vykonaním znaleckého úkonu vyjadril svoj názor na vec. Pochopiteľne, dôvodom vylúčenia nie je podanie akéhokoľvek vyjadrenia vo všeobecnej rovine, ale takého vyjadrenia, ktoré by obsahovalo názor znalca na konkrétny prípad, čo by bolo z pozície tretej osoby vnímané tak, že znalec má vo veci vopred jasno a vykonanie znaleckej činnosti je už v podstate len formalitou. Je nesporné, že V. M. vystupoval v konaní najneskôr odo dňa 25. februára 2020 ako svedok navrhnutý žalobkyňou a najneskôr odo dňa 22. mája 2023 (t. j. odo dňa písomného vyhotovenia Expertízy) ako člen znaleckého tímu a spoluautor, ktorý vypracoval Expertízu, ktorú následne v pozícii odborne spôsobilej osoby na pojednávaní dňa 12. december 2023 obhajoval, resp. poskytoval vysvetlenia. Povinnosť podložiť námietky týkajúce zaujatosti V. M. dôkazmi zo strany žalovanej, resp. unesenie dôkazného bremena o okolnostiach spôsobilých objektívne spochybniť zaujatosť vo veci, z právnej úpravy nevyplýva. Práve naopak, je úlohou súdu vysporiadať sa so vznesenými námietkami strany sporu, ktoré vyjadrujú pochybnosť o nezaujatosti znalca. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/2616/2013 zo dňa 17. júla 2014. Odvolací súd ďalej v ods. 330 odôvodnenia rozsudku uvádza, že okolnosť, že V. M. v čase hospitalizácie žalobkyne v nemocnici Žilina

na neurologickom oddelení, kde bol primárom, sama osebe nie je objektívne spôsobilá založiť odôvodnenú pochybnosť o jeho nezaujatosti. Uvedené tvrdenie odvolacieho súdu je v rozpore s ust. § 2 ods. 4 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého sa v rámci ústavnej starostlivosti, kde sú ošetrojúcim pracovníkom v istom okamihu viacerí členovia oddelenia pod pojmom „ošetrojúci zdravotnícky pracovník“ rozumie každý z týchto pracovníkov, teda aj primár, ktorí sa vzájomne informujú o povahe a rozsahu poskytovanej zdravotnej starostlivosti. Je teda zrejmé, že V. Q. M. je v zmysle uvedeného možné a potrebné vnímať ako ošetrojúceho zdravotníckeho pracovníka, ktorý bol v rámci informačného toku na oddelení, ktorého bol primárom, detailne informovaný o zdravotnom stave žalobkyne, čo potvrdzuje aj jeho ustanovenie za svedka žalobkyne na pojednávaní dňa 25. februára 2020. Uvedené rovnako potvrdzuje, že V. Q. M. sa v postavení odborne spôsobilej osoby a člena znaleckého tímu a spoluautora Expertízy dozvedel o skutočnostiach, ktoré bolo potrebné preveriť znaleckým dokazovaním, nie z obsahu spisu alebo zdravotnej dokumentácie žalobkyne, ale priamo vlastným vnímaním počas poskytovania zdravotnej starostlivosti na jeho pracovisku. Táto skutočnosť je podľa názoru žalovanej spôsobilá diskvalifikovať V. Q. M. ako odborne spôsobilú osobu a rovnako tak samotnú Expertízu, ktorej je v bližšie neurčiteľnom rozsahu spoluautorom, ako nespôsobilý dôkazný prostriedok.

3.2. Za arbitrárne a nepreskúmateľné považuje žalovaná závery odvolacieho súdu obsiahnuté v bodoch 333. a 334. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, kde odvolací súd spochybnil status V. Q. M. ako svedka na pojednávaní dňa 25. februára 2020, z dôvodu, že sa vyjadroval k odborným otázkam z oblasti ozónoterapie, PRT a ich možným nežiaducim účinkom a nie k skutočnostiam, ktoré mohol vnímať vlastnými zmyslami ako priamy bezprostredný zážitok. Uvedený záver považuje za nesprávny, keďže podstatná časť výsluchu V. Q. M. predstavuje odpovede na otázky týkajúce sa zdravotného stavu žalobkyne a ako ho vnímal pri jej hospitalizácii na pracovisku, kde v tom čase pôsobil. Je pochopiteľné, že V. Q. M. sa vyjadroval s prihliadnutím na svoje povolanie odborne, v rámci svojej špecializácie, ale vždy vo vzťahu k zdravotnému stavu žalobkyne v čase jej hospitalizácie.

3.3. Ak by sa dovolací súd stotožnil s názorom odvolacieho súdu, že výpoveď V. Q. M. na pojednávaní dňa 25. februára 2020 bola realizovaná v postavení odbornej spôsobilej osoby a nie svedka, bolo by konanie podľa názoru žalovanej postihnuté ďalšou vadou, kedy by V. Q. M. v postavení odbornej spôsobilej osoby a súčasne ako spoluautor Expertízy mohol a/alebo mal revidovať svoje vlastné vyjadrenia ako odbornej spôsobilej osoby na pojednávaní dňa 25. februára 2020, keďže by sa v rámci koncipovania záverov v rámci Expertízy nemohol vyhnúť prieskumu správnosti vlastných postupov a záverov vyjadrených na pojednávaní dňa 25. februára 2020. Nemožno rozumne predpokladať, že odborne spôsobilá osoba a/alebo vedec, ktorý na základe vlastného vnímania a postupov dospel k výsledku ohľadom zdravotného stavu žalobkyne a postupu žalovanej pri vykonanom zákroku, bude schopný nezávisle preskúmať ich správnosť, resp. že bude schopný odhaliť svoje prípadné pochybenie, či bude ochotný sa od svojich vlastných záverov odchýliť bez toho, aby nevznikli pochybnosti o nestrannosti a nezaujatosti vo vzťahu k výsledku konania. Uvedené pritom platí bez ohľadu na to, akou formou sa v konaní znalec, resp. odborne spôsobilá osoba v konaní vyjadrovala, či formou znaleckého posudku, správy alebo vyjadrenia v rámci výpovede.

3.4. Odvolací súd ďalej v bode 340. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu uviedol, že sa stotožňuje s argumentáciou žalobkyne, že Expertíza je súkromným znaleckým posudkom a že Expertíza má všetky zákonom predpísané náležitosti znaleckého posudku (ods. 343. odôvodnenia Rozsudku odvolacieho súdu). Uvedený záver je podľa názoru žalovanej nepreskúmateľný, keďže odvolací súd bližšie neobjasnil, čo ho k uvedenému záveru viedlo a taktiež v rozpore s ust. § 17 ods. 4 a 5 zákona o znalcoch. Porovnaním písomného vyhotovenia Expertízy so zákonnými požiadavkami na vyhotovenie písomného vyhotovenia znaleckého posudku možno konštatovať, že: titulná strana neobsahuje identifikačné údaje znalcov, ale označenie „Ústav súdneho lekárstva a medicínskych expertíz, Jesseniova lekárska fakulta Univerzity Komenského v Bratislave a Univerzitná nemocnica Martin, Kollárova 2, 036 59 Martin“; neobsahuje číslo spisu alebo objednávky; neobsahuje označenie „znalecký posudok“; v časti posudok neobsahuje predmet znaleckého skúmania a skutočnosti, na ktoré pri úkone znaleckej činnosti znalec prihliadal ani postup, na základe ktorého sa znalec dopracoval k odpovediam na otázky položené

zadáateľom; podklady z ktorých znalec pri vykonávaní znaleckého posudku vychádzal nie sú súčasťou znaleckého posudku. Vzhľadom na uvedené má žalovaná za to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku v citovaných častiach je v rozpore s požiadavkou preskúmateľnosti a presvedčivosti súdnych rozhodnutí.

3.5. K namietanej vade podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľka ďalej uviedla, že zo strany súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu procesnému postupu pri odmietnutí vykonania kontrolného znaleckého posudku znaleckým ústavom. V odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu (bod 348.) odvolací súd k námietkam žalovanej a intervenienta na strane žalovanej uviedol, že tieto vyhodnotil ako nedôvodné, nakoľko vykonaným dokazovaním bol bezpečne ustálený skutkový stav. Uvedený záver odvolacieho súdu neobstojí, keďže súd prvej inštancie a ani odvolací súd nemali prihliadať na Expertízu ani na výsluch V. Q. M.. Súčasne z predloženého znaleckého posudku V. Z. ani z Expertízy nevyplývajú žiadne objektívne dôkazy (iba teoretické úvahy) o poškodení zdravia žalobkyne vykonaním zákroku zo strany žalovanej, a teda absentuje záver o preukázaní príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovanej a vznikom škody na zdraví. Na druhej strane závery znaleckého dokazovania súdom prvej inštancie ustanoveného ústavu Forensic oba súdy vyhodnotili ako nepresvedčivé, hoci vychádzal z objektívnej zdravotnej dokumentácie a dospel k záveru o neexistencii príčinnej súvislosti medzi vykonaným zákrokom žalovanou a zdravotným stavom žalobkyne. Nakoľko súd prvej inštancie de facto žiadne iné dôkazné prostriedky okrem vyššie popísaných nevyhodnocoval, bolo za účelom existujúcich rozporov potrebné nariadiť (kontrolné) znalecké dokazovanie znaleckým ústavom, ako jedinú možnú procesnú obranu žalovanej.

3.6. Žalovaná ďalej namietal predčasnosť vydania medzitýmneho rozsudku vo vzťahu k jednotlivým čiastkovým nárokom náhrady škody a prejudikáciu odvolacieho súdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 29. apríla 2011, spis. zn. 5Obdo 5/2011 konštatuje, že „Medzitýmny rozsudok predstavuje rozsudok o základe uplatneného nároku. Základ uplatneného nároku definuje iba teória a judikatúra. Základom predmetu konania budú všetky okolnosti determinujúce výšku predmetu konania, teda všetky tie skutkové a právne otázky, od ktorých posúdenia závisí výška uplatneného nároku. Za základ prejednávanej veci, o ktorom môže súd rozhodnúť medzitýmny rozsudkom, treba spraviť považovať všetky sporné otázky vyplývajúce z uplatňovaného nároku, ktoré musí posúdiť, ak má súd o veci rozhodnúť, s výnimkou výšky nároku (RV/1968).“ V bode 484. rozsudku odvolacieho súdu tento uviedol, že v ďalšom konaní súd prvej inštancie rozhodne o výške uplatneného nároku, o náhrade trov konania pred odvolacím súdom, ako aj odvolacím súdom. Odvolací súd ďalej v bode 485. uvádza: „Na dôvazok odvolací súd podotýka, že s ohľadom na dĺžku prebiehajúceho konania, pokiaľ by súd prvej inštancie pri posudzovaní výšky jednotlivých žalobkyňou uplatnených čiastkových nárokov vzhliadol potrebu doplniť dokazovanie vo vzťahu k niektorému z uplatnených čiastkových nárokov, vo vzťahu ku ktorému by uvedené mohlo viesť k ďalšiemu nežiadúcemu oddialeniu konečného rozhodnutia vo veci aj o zvyšných čiastkových nárokoch (u ktorých takáto potreba nevystane), zväži súd prvej inštancie možnosť vylúčiť na samostatné konanie ten uplatnený čiastkový nárok, ktorý by si potrebu doplniť dokazovanie vyžadoval.“. Je potrebné si uvedomiť, že súd prvej inštancie v rámci konania nevykonával dokazovanie vo vzťahu k jednotlivým čiastkovým nárokom škody a tieto len nekriticky prevzal z návrhov žalobkyne na zmenu žaloby. Intervenient na strane žalovanej v priebehu konania, ako aj v samotnom odvolaní voči medzitýmny rozsudku, namietal nárok žalobkyne na bolestné a nárok na náhradu škody titulom sťaženia spoločenského uplatnenia (ďalej len „SSU“) ohodnotený znaleckým posudkom V. Z., ako aj nárok na SSU ohodnotený V. K. a nárok na náhradu škody titulom bolestného a SSU ohodnotený Expertízou, pričom uvedené námietky sa netýkali ich výšky, ale dôvodnosti základu nároku ako takého. Ďalej bola namietaná aj dôvodnosť nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov na liečenie žalobkyne, nákladov na cestovné a uplatnenú amortizáciu vozidla. V tomto smere bolo vydanie medzitýmneho rozsudku predčasné, keďže v konaní neboli vyriešené všetky skutkové a právne otázky, od ktorých posúdenia závisí samotná výška uplatneného nároku. Za obzvlášť závažné porušenie práva na spravodlivý súdny proces vníma žalovaná následnú prejudikáciu odvolacieho súdu obsiahnutú v citovaných bodoch 484. a 485. rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nárok, resp. oprávnenosť, jednotlivých čiastkových nárokov škody bez vykonaného dokazovania a bližšieho odôvodnenia, bez ďalšieho priznal.

4. Žalobkyňa k dovolaniu žalovanej písomne navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol a priznal jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedla, že otázka dovolateľa je formalistická, pričom vo svojej podstate je skutkovou otázkou, sformulovanou na vlastných nepravdivých skutkových tvrdeniach žalovanej, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Ani prípadné zodpovedanie dovolacím súdom nebude mať vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku. V. M. nevypovedal k tomu, čo videl a zažil pri zákrokoch, ktoré poškodili zdravie žalobkyne, ale vysvetľoval odbornú, medicínsku stránku veci. V. M. ako odborne spôsobilú osobu si ostatní znalci mohli pribrať k vyhotoveniu expertízy v akomkoľvek rozsahu, pretože zákon o znalcoch nedefinuje limity pre možnú účasť odborne spôsobilej osoby na vypracovaní znaleckého posudku. Dovolateľka sama hodnotí, čo vyplynulo z vykonaných dôkazov, predkladá dovolaciemu súdu vlastné nepravdivé skutkové tvrdenia. Pokiaľ žalovaná namieta, že Expertíza neobsahuje zákonné náležitosti pre znalecký posudok, toto tvrdenie nie je pravdivé. V prevažnej časti dovolania dovolateľ namieta, že sudy sa nestotožnili pri vyhodnotení dôkazov s jeho závermi. Neobstojí ani tvrdenie žalovanej, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je v rozpore s požiadavkou preskúmateľnosti a presvedčivosti súdnych rozhodnutí. Pokiaľ ide o námietku nevykonania dovolateľkou namietaného znaleckého dokazovania, poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/53/2021 a uviedla, že žalovanej nič nebránilo predložiť v konaní súkromný znalecký posudok. Nižšie sudy sa s touto námietkou žalovanej riadne vysporiadali, rovnako ako so všetkými argumentami oboch sporových strán, a preto je tvrdenie žalovanej o nekritickom preberaní argumentácie žalobkyne zo strany súdov nepravdivé. Rovnako námietku predčasnosti a neopodstatnenosti vydania medzitýmného rozsudku mala za nedôvodnú a poukázala na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je potrebné vnímať vo vzájomných súvislostiach a celkovom kontexte. Z hľadiska obsahu dovolania žalovanej mala za to, že predstavuje ďalšie dovolanie a týka sa skutkovej roviny veci.

5. Intervenient na strane žalovanej sa k dovolaniu žalovanej písomne vyjadril tak, že sa s ním stotožňuje. Nižšie sudy nesprávne vyhodnotili pozíciu V. M., ktorý v konaní vypovedal najskôr ako svedok a potom podával vyjadrenie k znaleckému posudku vypracovanému znaleckým ústavom Forensic a následne bol súčasťou tímu znalcov, ktorá vypracovali Expertízu. Uvedené zakladá pochybnosti o jeho nezaujatosti a nestrannosti a je dôvodom pre nezákonnosť expertízy. Postup, ktorým nižšie sudy zamietli návrh žalovanej a intervenienta na vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania možno považovať za postup, ktorým bolo znemožnené žalovanej a intervenientovi uskutočňovať procesné práva im v spore patriace v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Stotožnil sa s dovolacím návrhom žalovanej.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolaniu žalovanej nie je možné vyhovieť.

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 4/2011).

8. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (porovnaj sp. zn. 3Cdo/319/2013,

1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Právna úprava dovolacieho konania dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania. K posúdeniu dôvodnosti dovolania môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

10. Žalovaná uplatnila dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

11. Vec prejednávajúci senát považoval v tomto prípade za opodstatnené dať prednosť prieskumu napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska právneho posúdenia pred procesným prieskumom (pozri obdobne rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/198/2019, 4Cdo/200/2019, 4Cdo/36/2020).

K dovolaniu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP:

12. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

14. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte len „právna otázka“).

15. Ak dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP), je povinnosťou dovolateľa a) konkretizovať právnu otázku, b) uviesť, ako ju odvolací súd riešil a c) uviesť, ako mala byť otázka správne právne riešená.

16. V preskúmvanej veci predmetom posúdenia z hľadiska prípustnosti dovolacieho dôvodu uplatneného v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP bola právna otázka procesného charakteru, keď dovolateľka ako otázku doposiaľ dovolacím súdom neriešenú nastolila otázku: „Je prípustné, aby v konaní o nároku na náhradu škody na zdraví vystupoval lekár poskytujúci žalobkyni zdravotnú starostlivosť súčasne ako svedok, ako odborne spôsobilá osoba poskytujúca odborné vyjadrenie aj ako člen znaleckého tímu a spoluautor súkromného znaleckého posudku?“

17. Dovolací súd konštatuje, že túto otázku súdy nižších inštancií riešili a na jej riešení odvolací súd i súd prvej inštancie založili svoje rozhodnutia, keď jedným z viacerých dôkazov, na základe ktorých dospeli k záveru o opodstatnenosti základu nároku žalobkyne, bola okrem iného i Odborná znalecká a medicínska expertíza vypracovaná Ústavom súdneho lekárstva a medicínskych expertíz Jeseniovej lekárskej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave a Univerzitnej nemocnici Martin č. 1/2023 dňa 22. mája 2023, na ktorej tvorbe sa podieľal i V. Q. M., ktorý bol v konaní pred súdom prvej inštancie vypočutý dňa 25. februára 2020.

18. V čase rozhodnutia odvolacieho súdu (18. decembra 2024) vyššie uvádzaná právna otázka v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP nebolo ešte riešená, avšak medzičasom už bola dovolacím súdom vyriešená v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/15/2023 z 19. marca 2025. Odpadol tak dôvod jej riešenia v zmysle prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

19. Dovolací súd potom vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 124 CSP) konštatoval jeho prípustnosť podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a zisťoval, či sa odvolací súd pri riešení právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo jeho rozhodnutie, odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

20. V uznesení sp. zn. 7Cdo/15/2023 z 19. marca 2025 najvyšší súd riešil procesnú situáciu, kedy osoba, ktorá v súvislosti s vecou vypracovala súkromný znalecký posudok, bola ku dňu pojednávania súdu vyčiarknutá zo zoznamu znalcov, pričom súd ju na pojednávaní k obsahu znaleckého posudku vypočul v postavení svedka (predmetom výsluchu svedka boli výlučne odborné poznatky, ktoré použil pri vyhotovovaní súkromného znaleckého posudku). Najvyšší súd uviedol: „Znalci v zmysle § 206 a nasl. CSP a svedkovia podľa § 196 CSP majú v civilnom sporovom konaní zásadne odlišné postavenie, pričom postavenie znalca je zásadne nezlučiteľné s postavením svedka. Svedok vypovedá o skutočnostiach majúcich význam pre konanie, o ktorých nadobudol vedomosť vlastným zmyslovým vnímaním, mimo súdneho konania. Naproti tomu znalec poznatky, o ktorých vypovedá, nadobudol až v rámci konania štúdiom spisového materiálu, obhliadkou alebo prítomnosťou na jednotlivých procesných úkonoch, pričom súčasne aplikuje poznatky z príslušného odboru. Svedok je osobou jedinečnou, nezastupiteľnou, ktorá rozhodujúce skutočnosti vníma originálnym v konkrétnom okamihu, ktorý je neopakovateľný. Svedok sprostredkúva vo svojej výpovedi súdu vlastný vnem udalostí. Naproti tomu znalec podávajúci súkromný znalecký posudok disponuje informáciami od účastníka a zo súdneho konania (§ 209 ods. 3 CSP), ktoré vylučujú jeho postavenie ako svedka.“ Ďalej konštatoval: „Výsluch znalca je samostatný dôkazný prostriedok. Osoba vypočúvaná ako znalec musí byť v čase výsluchu znalca (§ 208 ods. 3 CSP) zapísaná v zozname znalcov, alebo za znalca ustanovená (§ 2 ods. 1, písm. a), b) zák. č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Osoba, ktorej postavenie znalca zaniklo, môže podať vo veci odborné stanovisko (§ 206 CSP), pretože vzdelanie a nadobudnutá prax v príslušnom odbore jej zostali zachované.“ Uzavrel, že osoba, ktorá vypracovala súkromný znalecký posudok, nemohla byť na skutočnosti týkajúce obsahu podaného znaleckého posudku vypočúvaná v postavení svedka (pričom výpoveď svedka bola jedným z rozhodujúcich dôkazov na základe ktorých bol nárok žalobcov 1/ a 2/ zamietnutý) s tým, že ide o podstatnú vadu konania, ktorá naplnila intenzitu dovolacieho dôvodu podľa § 420, písm. f) CSP.

21. Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že na pojednávaní súdu prvej inštancie dňa 25. februára 2020 bol vypočutý V. Q. M., ktorý bol žalobkyňou zbavený mlčanlivosti vyplývajúcej z lekárskeho tajomstva, pričom bol súdom poučený, že bude vypočutý ako svedok. Menovaný vypovedal, že je primárom neurologického oddelenia nemocnice v Žiline a žalobkyňa bola ako pacientka prijatá pre problémy s chrbticou a s pohyblivosťou. Na oddelení zhodnotili všetky príznaky, ktoré pacientka mala, čo absolvovala, aké lieky dostala, a na základe týchto poznatkov stanovili diagnózu a poskytli jej liečbu. Inú diagnózu mimo toxoalergickej reakcie na ozón plus koritikoidy nezvažovali, pretože nemali presné poznatky o tom, ako to bolo podané. Po hospitalizácii sa so žalobkyňou už nestretol. Ďalej uviedol, že na oddelení neurológie v nemocnici v Žiline ozonoterapiu vykonávajú od novembra 2004. Následne odpovedal na otázky: Je ozonoterapia schválená ako oficiálna liečebná metóda v rámci Slovenskej republiky? Na základe akého právneho titulu, resp. povolenia - osvedčenia ju môžete vykonávať? Vyjadroval sa nejaký štátny orgán k používaniu tejto metódy? Boli ste oslovení nejakým štátnym orgánom? Podľa Vášho názoru môžu výkon ozonoterapiu vykonávať aj lekári, ktorí neabsolvovali také štúdium ako vy? Podľa Vášich vedomostí, je na Slovenskom pracovisku lekár, ktorý môže školiť lekárov na ozonoterapiu? Pôsobíte v súvislosti s ozonoterapiou aj na medzinárodnej úrovni? V tejto súvislosti vypracovávate aj nejaké odborné vyjadrenia, stanoviská aj pre inštitúcie na Slovensku? Kto Vás poveril na vypracovanie posudku (pozn. dovolacieho súdu- v inej veci)? Do ktorého miesta ľudského tela v rámci oblasti chrbtice sa aplikuje ozonoterapia? Pri ozonoterapii sa aplikujú do tohto priestoru, ktorý ste uviedol len ozón, alebo používajú sa aj iné látky? Na čo je v medicíne určený liek diprophose? Má diprophose vedľajšie účinky? Môžete nám povedať, aké má vedľajšie účinky diprophose

v súvislosti s podaním do chrbtice? Môžete nám povedať, ako postupujete pri vpichu ihly, ktorou zavádzate ozón a potom diprophose? Pri podaní diprophose do iného ako epidurálneho priestoru, je možné zabrániť tomu, aby sa diprophose dostal do epidurálneho priestoru? Je zákrok ozonoterapie pre pacienta bolestivý? Ak by pacient pri výkone ozonoterapie pociťoval mimoriadnu bolesť, čo to z lekárskeho hľadiska znamená? Čo je podľa Vás príčinou terajšieho stavu žalobkyne 1/? Môže samostatne ozón bez použitia diprophose takýto stav vyvolať? Tá toxoalergická reakcia, ktorú ste popisali, je prechodného alebo trvalého charakteru u pacientky? V súvislosti s predloženým dokumentom organizácie FDA, kde sa stanovujú nezvratné stavy, či ste boli oboznámený, prečo FDA v tom vyhlásení ohľadom používania kortikoidov uvádza, že všetky nežiaduce účinky by sa mali hlásiť im? Máte vedomosť o nejakých iných pacientoch, u ktorých sa prejavili škodlivé následky ozonoterapie s PRT po zákroku v Ružomberku? Máte vedomosť od pacientov, ktorí k vám momentálne chodia, či sa tento výkon vykonáva v nemocnici v Ružomberku? Koľkokrát ste sa stretli počas svojej praxe s takouto toxoalergickou reakciou a u akého počtu pacientov? Tieto zápaly ste ako nežiaduce účinky nahlasovali na Štátny ústav na kontrolu liečiv? Robia vo vašej nemocnici tieto výkony PRT spolu s ozonoterapiou aj iné oddelenia? Na základe čoho ste uviedli v diagnóze toxoalergickú reakciu, definujte nám podklady. Aké mala zobrazovacie vyšetrenia žalobkyňa 1/, aké ste mali podklady na to, aby ste stanovili toxoalergickú reakciu? Aké sú to vyšetrenia? Vysvetlite, pokiaľ ste uvádzali výkon ozonoterapia plus PRT, že dochádza k jednému vpichu na dve miesta, ako sa odborné nazývajú tie miesta? Viete o tom, kde žalovaná vykonala tú ozonoterapiu, teda kde ten vpich dal? Vy ste poskytli žalobkyni 1/ materiály od RTA? Na základe čoho ste uviedli, že sa jedná o nežiaduci efekt podania kortikosteroidov? Žalobkyňa 1/ predložila v konaní materiály FDA, týkajúce sa nežiaducich účinkov podania diprophose v cervikálnej oblasti, na základe čoho ste dospeli k Vášmu záveru, keď došlo žalovaným k podaniu diprophose vpichom v preradikulárnej oblasti. Takže týka sa aj podania diprofóz v lumbálnej, teda driekovej oblasti? Je rozdiel medzi epidurálnou oblasťou a periradikulárnou oblasťou? Vysvetlite, čo to znamená technicky zlé podanie. Je podľa Vás možné pri výkone zbadat, či došlo k vpichu do cievy? Vysvetlite rozpor, pokiaľ ste na začiatku uvádzali diagnózu toxoalergickej reakcie a teraz uvádzate, že ide o zlé podanie diprophose. V čase, kedy žalobkyňa 1/ prišla k vám, vtedy sa už nedalo zistiť, či išlo o zlé technické podanie lieku. Vy ste uvádzali, že ozonoterapia je bez bolesti. V mojom prípade však pri ozonoterapii som mala neznesiteľné bolesti, čo som uvádzala aj lekárovi, ktorý výkon vykonával, na čo mi len odpovedal, že musím to vydržať. Podľa Vás, čo mohlo spôsobiť tieto neznesiteľné bolesti počas výkonu ozonoterapie? Aj keby lekár aplikoval diprophose správne, je možné objektívne vylúčiť hroziace škodlivé následky tohto lieku?

22. Dňa 22. mája 2023 bola vypracovaná Odborná znalecká a medicínska expertíza Ústavu súdneho lekárstva a medicínskych expertíz Jeseniovej lekárskej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave a Univerzitnej nemocnice Martin č. 1/2023, a to konkrétne znalcami: súdny znalec Š. B., odbor zdravotníctvo, odvetvie neurológia, súdny znalec Q. K. - odbor zdravotníctvo, odvetvie súdne lekárstvo, súdny znalec W. V. L. B., W., odbor zdravotníctvo, odvetvie súdne lekárstvo, súdny znalec V. Q., odbor zdravotníctvo, odvetvie súdne lekárstvo a V. Q. M., ktorý súdnym znalcom nie je a ktorý priložil sľub znalca, obsahujúci tiež vyhlásenie, že bol poučený o význame znaleckého posudku z hľadiska všeobecného záujmu a je si vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku.

23. Na pojednávaní súdu prvej inštancie dňa 12. decembra 2023 v rámci konfrontácii odborne spôsobilých osôb sa V. Q. M. vyjadroval k odbornej stránke veci v súvislosti s Odbornou znaleckou a medicínskou expertízou č. 1/2023 dňa 22. mája 2023, na ktorej tvorbe sa podieľal.

24. Zásadnou otázkou v rozhodovanej veci je vymedzenie predmetu svedeckej výpovede v zmysle § 196 až § 203 CSP, teda toho, o čom môže a má svedok vypovedať. Svedok vypovedá o tom, čo svojimi zmyslami vnímal (postrehol) o skutočnostiach tvoriacich predmet výsluchu. Svedkovi neprislúcha, aby vnímané skutočnosti hodnotil, a aby tak z nich činil o veci skutkové (odborné) alebo právne závery. Na druhej strane odborne spôsobilá osoba alebo znalec (§ 206 až § 209 CSP) na súd neprináša vlastné spomienky, ale odborné posúdenie a vysvetlenie už existujúcich skutočností, na ktoré je potrebné špeciálne vzdelanie. Z toho vyplýva základné pravidlo: ak osoba reprodukuje vlastné zmyslové vnímanie mimo procesu, ide o svedecký dôkaz; ak vysvetľuje odborné názory, závery posudku, metodiku,

odborné predpoklady alebo technické hodnotenie, ide o znalecký alebo odborný režim. Označenie osoby v predvolaní alebo zápisnici nie je samo osebe rozhodujúce, ak obsah úkonu ukazuje iný procesný režim.

25. Na základe uvedených skutočností dovolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že i keď bol V. Q. M. v konaní pred súdom prvej inštancie nesprávne poučený a vypočutý v postavení svedka, podstata jeho výpovede - po objasnení jeho postavenia ako primára oddelenia, na ktorom bola žalobkyňa po tvrdenom vzniku škody hospitalizovaná, spočívala v objasnení skutočností, rozhodujúcich pre konanie, na ktoré treba minimálne odborné znalosti. Pod odbornými znalosťami môžeme pritom rozumieť známe odborné informácie a overené odborné poznatky, ktoré daná osoba nadobudla buď priamo svojím vzdelaním v príslušnom odbore alebo pôsobením v danej oblasti. Uvedenému nepochybne nasvedčuje i obsah otázok, kladených oboma sporovými stranami V. M., z ktorých vyplýva snaha domôcť sa odpovedí na jednoznačne vysoko odborné a teoretické záležitosti všeobecného charakteru. V konaní nie je sporné, že V. Q. M. nebol prítomný pri udalosti, z ktorej žalobkyňa odvodzuje vznik škody, a o tejto udalosti z hľadiska svojho zmyslového vnímania ani nikdy nevypovedal.

26. Z tohto dôvodu možno prisvedčiť záveru odvolacieho súdu, vyjadrenému v bode 334. napadnutého rozsudku, že V. Q. M. pri svojej výpovedi dňa 25. februára 2020 nemal postavenie svedka, ale odborne spôsobilej osoby (vzhľadom na to, že nie je zapísaný do zoznamu znalcov, vedeného Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky) Dovolací súd konštatuje, že aj keď súd prvej inštancie V. Q. M. nesprávne poučil pred jeho výpoveďou ako svedka, nemalo to následný dopad na kvalitu ním podaných odborných záverov, nakoľko menovaný vypovedal jasne, zrozumiteľne, komplexne a erudovane, teda na kvalitu jeho výpovede uvedený postup nemal negatívny dopad, a zároveň procesný postup súdu pri vykonaní tohto dokazovania bol vo vzťahu k obom stranám sporu rovnaký a nikoho nezvýhodňujúci. To, že súd prvej inštancie uvedeným spôsobom procesne pochybil, samo osebe nemôže viesť k neprihliadnutiu na odborné závery prezentované V. Q. M. v priebehu celého konania. Dovolací súd pre úplnosť pripomína, že odborné poznatky, prezentované V. Q. M. pri spornej výpovedi na pojednávaní dňa 25. februára 2020, neboli sami osebe pre rozhodnutie vo veci samej rozhodujúce. V tomto smere sa možno stotožniť s konštatovaním odvolacieho súdu o tom, že pokiaľ by (odvolací súd) akceptoval námietku žalovanej a intervenienta, podľa ktorej je nezákonný dôkaz - výsluch V. M. a F. V. B., W., ako aj samotná Expertíza len preto, že tieto osoby boli súdom formálne poučené ako svedkovia a ich výpoveď na pojednávaní v zápisnici je označená ako výpoveď svedka, hoc de facto boli vypočúvaní ako odborne spôsobile osoby k odborným otázkam, bol by to výraz prepjatého formalizmu, ktorý je v príkrom rozpore s materiálnym poňatím právneho štátu

27. Vzhľadom na uvedené okolnosti je potrebné prijať záver, že odvolací súd sa od právnych záverov vyjadrených v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/15/2023 z 19. marca 2025 neodklonil, keďže V. Q. M. nebol (napriek procesnému pochybeniu súdu prvej inštancie) v konaní vypočutý ako svedok podľa § 196 až § 203 CSP.

K dovolaniu podľa § 420 písm. f) CSP

28. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

29. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

30. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

31. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady známosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď sp. zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či v konaní došlo k vade namietanej dovolateľom.

32. V danom prípade žalovaná prípustnosť dovolania odvodila z § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces, ktorým jej malo byť znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva, oprela o tvrdenie, že odvolací súd rovnako ako súd prvej inštalácie nesprávne vyhodnotili nám vznesenú námietku zaujatosti vo vzťahu k V. Q. M.. Namietal, že V. M. vystupoval v konaní najneskôr odo dňa 25. februára 2020 ako svedok navrhnutý žalobkyňou a najneskôr odo dňa 22. mája 2023 (t. j. odo dňa písomného vyhotovenia Expertízy) ako člen znaleckého tímu a spoluautor, ktorý vypracoval Expertízu, ktorú následne v pozícii odborne spôsobilej osoby na pojednávaní dňa 12. december 2023 obhajoval, resp. poskytoval vysvetlenia. Nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu, že okolnosť, že V. M. v čase hospitalizácie žalobkyne v nemocnici Žilina na neurologickom oddelení, kde bol primárom, sama osebe nie je objektívne spôsobilá založiť odôvodnenú pochybnosť o jeho nezaujatosti. V zmysle ust. § 2 ods. 4 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti je V. Q. M. možné vnímať ako ošetrojúceho zdravotníckeho pracovníka, ktorý bol v rámci informačného toku na oddelení, ktorého bol primárom, detailne informovaný o zdravotnom stave žalobkyne, čo potvrdzuje aj jeho ustanovenie za svedka žalobkyne na pojednávaní dňa 25. februára 2020. V. Q. M. sa tak v postavení odborne spôsobilej osoby a člena znaleckého tímu a spoluautora Expertízy dozvedel o skutočnostiach, ktoré bolo potrebné preveriť znaleckým dokazovaním, nie z obsahu spisu alebo zdravotnej dokumentácie žalobkyne, ale priamo vlastným vnímaním počas poskytovania zdravotnej starostlivosti na jeho pracovisku.

33. Podľa § 59 CSP na vylúčenie súdneho úradníka, iných zamestnancov súdu, znalca, prekladateľa, alebo tlmočníka sa primerane použijú ustanovenia o vylúčení sudcov. O vylúčení týchto osôb rozhoduje súd, ktorý spor prejednáva a rozhoduje.

34. Pokiaľ ide otázku vylúčenia znalca v konaní pre jeho zaujatosť, ustanovenie § 59 CSP odkazuje na primerané použitie ustanovenia § 49 a nasl. CSP. Zároveň sú dôvody vylúčenia znalca zakotvené aj v ustanovení v § 11 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len, „zákon o znalcoch”).

XX. V. Q. M. v konaní nevystupoval ako znalec (pretože nie je zapísaný v zozname znalcov vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR), ale ako odborne spôsobilá osoba.

36. Podľa dovolacieho súdu je pritom podstatné, že v prípade vyjadrení V. Q. M., resp. jeho účasti na podaní expertízy, ide o odborný dôkazný podklad v civilnom sporovom konaní, a teda pri posudzovaní nestrannosti treba analogicky vychádzať z rozhodnutí o znalcoch a iných odborných osobách.

37. Dovolací súd zistil, že na základe odvolacej námietky žalovanej a intervenienta sa dovolací súd v bodoch 326. až 338. vyčerpávajúcim spôsobom zaoberal otázkou (ne)zaujatosti V. Q. M., jeho postavením v konaní a zákonnosťou dôkazov, na ktorých podaní sa V. Q. M. v konaní podieľal.

38. Nároky nestrannosti kladené zákonom na znalcov sú obdobného charakteru ako nároky kladené na sudcov. Znalec, rovnako ako sudca zisťuje skutkový stav veci, na ktorý následne aplikuje svoje odborné vedomosti a vyvodzuje odborný záver. Rozdiel spočíva v povahe názoru, ktorý je podmienený charakterom vedomostí, avšak v oboch prípadoch by nemali existovať okolnosti, ktoré by mohli viesť k odôvodneným pochybnostiam o nestrannosti autora názoru. Existuje totiž verejný záujem, chránený i príslušnými zákonnými normami, na tom, aby sudcovia i znalci vystupovali nestranne a nestranne sa javili aj účastníkom konania a verejnosti s cieľom posilňovať všeobecnú dôveru v činnosť týchto osôb v spoločnosti a v právnom systéme.

39. Pre vylúčenie znalca nie je rozhodujúce to, či sa znalec cíti byť zaujatý, ale to, či na základe určitého vzťahu k veci, k zadávateľovi alebo k inej osobe, ktorej sa úkon týka, možno mať pochybnosť o jeho nezaujatosti. Nie je postačujúca akákoľvek pochybnosť, pretože pri posudzovaní konkrétnej situácie sa musí vychádzať z toho, či môže pochybnosť existovať z hľadiska tretej osoby, t. j. pochybnosť o nezaujatosti nie je založená tým, že pochybnosť o nezaujatosti vysloví napríklad účastník konania.

40. Dovolací súd dodáva, že podľa § 2 ods. 4 zákona č. 576/2004 Z. z. ošetrojúci zdravotnícky pracovník je zdravotnícky pracovník určený poskytovateľom zdravotnej starostlivosti (ďalej len „poskytovateľ“) na poskytovanie zdravotnej starostlivosti osobe; ak je takýmto ošetrojúcim zdravotníckym pracovníkom lekár alebo zubný lekár, ide o ošetrojúceho lekára, ak je ošetrojúcim zdravotníckym pracovníkom sestra alebo pôrodná asistentka, ide o ošetrojúcu sestru alebo o ošetrojúcu pôrodnú asistentku. V širšom slova zmysle teda nie je vylúčené za ošetrojúceho lekára v zásade považovať i primára oddelenia, na ktorom je osoba ako pacient hospitalizovaná. Samotná skutočnosť, že znalec, resp. odborne spôsobilá osoba bola primárom oddelenia, na ktorom bola žalobkyňa hospitalizovaná po vzniku škody, pričom ale menovaný nebol jej priamym ošetrojúcim lekárom na oddelení (ktorým podľa obsahu spisu bola V. Q. R. W.), však bez ďalšieho automaticky nezakladá jeho zaujatosť pri podávaní neskoršieho odborného vyjadrenia, či pri podieľaní sa na tvorbe následného znaleckého posudku v konaní, a to ani len z dôvodu, že sa už oboznámil s niektorými skutočnosťami týkajúcimi sa posudzovanej otázky. Predmetom tohto súdneho konania nie je hodnotenie hospitalizácie na neurologickom oddelení NsP Žilina, na ktorom pôsobí V. M. Hoci sa V. Q. M. ako primár oddelenia, na ktorom bola žalobkyňa po vzniku škody hospitalizovaná, mohol oboznámiť so skutočnosťami, ktoré mohol použiť následne pri podaní odborného vyjadrenia alebo pri spolupodieľaní sa na tvorbe znaleckého posudku (Expertízy) na základe objednávky strany sporu v civilnom konaní, získanie a použitie týchto informácií nie je možné automaticky vyhodnotiť ako dôvod zakladajúci pochybnosť o jeho zaujatosti z hľadiska ustanovenia § 49 ods. 1 CSP. Stále totiž ide len o odborné posúdenie určitej otázky, ktoré je síce podkladom pre súdne rozhodnutie, avšak nerieši samotný súdom posudzovaný nárok. Len tvrdenie žalovanej o zaujatosti V. Q. M. bez ďalšieho nemôže objektívne zakladať legitímne pochybnosti o jeho nezaujatosti. Relevantné by boli najmä väzby menovaného na niektorú stranu sporu, zadávateľa, posudzované pracovisko alebo personálne prepojenie so subjektom, ktorého postup sa hodnotí, ktoré okolnosti vo veci však žalovanou tvrdené a ani zistené neboli. Dovolací súd preto považuje námietky žalovanej v tomto smere za nespôsobilé spochybniť záver nižších súdov o nezaujatosti V. Q. M. a odôvodnenie odvolacieho súdu v bodoch 326. až 338. za dostatočné a presvedčivé. Ak aj žalovaná s uvedeným záverom v dovolaní prejavila nespokojnosť, neznamená to, že ním došlo k upretiu jej práva na spravodlivý proces.

41. Pokiaľ žalovaná v súvislosti s vznesenou námietkou zaujatosti V. M. poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/2616/2013 zo dňa 17. júla 2014, dovolací súd poznamenáva, že rozhodnutia českého najvyššieho súdu nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax (I. ÚS 115/2020).

42. Ďalej žalovaná v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietala, že súdy

neopodstatnene odmietli vykonať ňou navrhnutý dôkaz - kontrolný znalecký posudok znaleckým ústavom. Podľa jej názoru, sudy nemali prihliadať na Odbornú znaleckú a medicínsku expertízu Ústavu súdneho lekárstva a medicínskych expertíz Jeseniovej lekárskej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave a Univerzitnej nemocnice Martin č. 1/2023, pričom zo znaleckého posudku V. Z. ani z Expertízy nevyplývajú žiadne objektívne dôkazy o poškodení zdravia žalobkyne vykonaním zákroku zo strany žalovanej, a teda absentuje záver o preukázaní príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovanej a vznikom škody na zdraví. Závery znaleckého dokazovania súdom prvej inštancie ustanoveného ústavu Forensic oba sudy vyhodnotili ako nepresvedčivé, hoci vychádzal z objektívnej zdravotnej dokumentácie a dospel k záveru o neexistencii príčinnej súvislosti medzi vykonaným zákrokom žalovanou a zdravotným stavom žalobkyne. Nakoľko súd prvej inštancie de facto žiadne iné dôkazné prostriedky okrem vyššie popísaných nevyhodnocoval, bolo za účelom existujúcich rozporov potrebné nariadiť (kontrolné) znalecké dokazovanie znaleckým ústavom, ako jedinú možnú procesnú obranu žalovanej.

43. Podľa § 185 ods. 1, 2 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Súd môže aj bez návrhu vykonať dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, ak tieto registre alebo zoznamy nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou; iné dôkazy bez návrhu nevykoná, ak tento zákon neustanovuje inak.

44. Dovolací súd pripomína, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorého si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa týka žaloba, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie skutkových poznatkov (poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok). Strany sú povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci. O tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, prípadne akým spôsobom, rozhoduje výlučne súd, nie strany sporu (§ 185 ods. 1 CSP). Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné) alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za vadu zmätočnosti (viď R 125/1999, R 6/2000). Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy strán na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné) alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za vadu zmätočnosti (viď R 125/1999, R 6/2000).

45. Procesné oprávnenie navrhovať dôkazy žalovaná v danom spore aj využila, nebolo jej odňaté.

46. Ako vyslovil Najvyšší súd SR v rozhodnutiach sp. zn. 4Cdo/100/2018 a 5Cdo/202/2018, procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak rozhodnúť, ale neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť.

47. Z ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu vyplýva, že zásah do základného práva na súdnu

ochranu, či práva na spravodlivé súdne konanie je v tejto súvislosti možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (I. ÚS 350/08).

48. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre prijatie záveru, že súdy nižších inštancií svojím postupom, keď nevykonali všetky žalovanou a intervenientom na jej strane navrhované dôkazy, zaťažili konanie procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. V súvislosti s uvedeným záverom dovolací súd v prvom rade konštatuje, že tak prvoinštančný súd ako aj odvolací súd si z hľadiska formulovania a odôvodňovania svojich rozhodnutí riadne splnili svoju povinnosť „uviesť, prečo nevykonali ďalšie navrhnuté dôkazy“. Už súd prvej inštancie v bode 140. rozsudku zo dňa 28. marca 2024 vysvetlil, že návrh na vykonanie dôkazu podaný žalovanou a intervenientom na strane žalovanej na vypracovanie kontrolného znaleckého posudku znaleckým ústavom zamietol, keď mal za to, že v konaní bolo k základu nároku vykonané rozsiahle dokazovanie, vrátane znaleckého dokazovania znaleckým ústavom. Mal za to, že vykonané dokazovanie je dostatočným podkladom pre vyhlásenie medzitýmneho rozsudku. Na odvolanie žalovanej a intervenienta na strane žalovanej odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že „...podľa judikatúry Ústavného súdu SR (napr. vo veci III. ÚS 332/09) nevykonanie navrhnutého dôkazu by mohlo byť porušením práva na spravodlivé súdne konanie vtedy, ak by navrhovaný dôkaz mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť. O takúto situáciu však v prejednávanej veci nešlo. Vykonaným dokazovaním bol bezpečne ustálený skutkový stav.“(bod 348. napadnutého rozsudku) Doplnil, že táto odvolacia námietka žalovanej „je všeobecného charakteru (postráda atribút námietky konkrétnej), nakoľko nešpecifikuje, ktoré konkrétne otázky relevantné pre vydanie medzitýmneho rozsudku neboli zodpovedané súdom, V. Z., resp. Expertízou, keď poukazuje len na „celý rad nezodpovedaných otázok“. Pre všeobecnosť námietky nemohol odvolací súd dať žalovanej na danú námietku konkrétnu odpoveď.“(bod 349. napadnutého rozsudku). Ďalej v bodoch 350. až 352. rozsudku odvolací súd uvádza: „Rovnako, pokiaľ žalovaná v odvolaní zmieňuje, že súd prvej inštancie v odôvodnení poukazuje na „pochybnosti o viacerých skutočnostiach“, rovnako ide o námietku postrádajúcu atribút námietky konkrétnej. Odvolateľ nešpecifikoval ad 1) ktoré pochybnosti mal namysliť a ad 2) ako by tieto „pochybnosti“ boli odstránené práve označeným dôkazom - kontrolným znaleckým dokazovaním t. j. že išlo o konkrétne pochybnosti, o konkrétnych skutočnostiach vyžadujúcich si práve odborné posúdenie. Na margo možnej otázky „rovnosti zbraní“, ktorá by sa mohla vynárať v súvislosti s nevykonaním dôkazného návrhu jednej strany, dáva odvolací súd do pozornosti, že v prejednávanej veci (konanie začaté v novembri 2018) trvajúcej 6 rokov, bolo nariadené znalecké dokazovanie znaleckým ústavom práve z podnetu intervenienta na strane žalovanej, sám intervenient na strane žalovanej si dokonca vybral konkrétny znalecký ústav - forensic.sk a jeho návrhu bolo súdom plne vyhovie, aj čo do nariadenia znaleckého dokazovania znaleckým ústavom, aj čo do výberu konkrétneho ústavu forensic.sk. Nič žalovanej nebránilo už v týchto prvotných štádiách súdneho konania, označiť znalecký ústav - W. Q. Š., ktorý neskôr navrhoval za účelom vykonania kontrolného znaleckého dokazovania, resp. iný ústav. Nie je povinnosťou ale ani oprávnením súdu, nariaďovať znalecké dokazovanie dovtedy, kým sa nenájde ústav, ktorého závery budú presvedčivé, ucelené, koherentné a budú súčasne svedčiť práve v prospech tvrdení žalovanej. K námietke intervenienta, že rozporné závery forensic.sk a Expertízy mali odôvodňovať nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania odvolací súd jednak poukazuje na závery Ústavného súdu SR vo veci sp. zn. I. ÚS 548/2022 zo dňa 19.10.2022, v zmysle ktorých výsledkami znaleckého dokazovania nemožno nahrádzať dôkazy vo veci samej, resp. voľné hodnotenie dôkazov zo strany súdu a jednak odvolací súd akcentuje, že v prejednávanej veci je zásadnou tá skutočnosť, že posudok forensic.sk a posudok Expertízy nemožno považovať oba za ucelené, koherentné, bezrozporné a vnútorne presvedčivé. Takýto charakter mal len súkromný posudok - Expertíza. Ak by tomu tak bolo, t. j. ak by oba boli ucelené, bezrozporné, koherentné a vnútorne presvedčivé, keďže dospeli k rozporným záverom ohľadne zásadných otázok, bolo by možné nariadiť kontrolné znalecké dokazovanie, ak by dané rozpory nebolo možné odstrániť za pomoci iných vykonaných dôkazov. O takúto situáciu však v prejednávanej veci nešlo.“ Z rozhodnutia odvolacieho súdu sú teda zreteľné dôvody, pre ktoré nedošlo k akceptovaniu dôkazného návrhu dovolateľky a predostreté vysvetlenie

nevykonania všetkých navrhovaných dôkazov zo strany žalovanej a intervenienta vystupujúceho na jej strane, dovolací súd považuje v kontexte súdmi nižších inštancií prijatých záverov za logické, dostatočne presvedčivé a racionálne. Skutočnosť, že nižšie súdy na základe vo veci vykonaného dokazovania dospeli k záveru nepriaznivému pre žalovanú a rozhodli v jej neprospech, neznamená, že by odopretím vykonania ďalšieho dokazovania na návrh neúspešnej strany porušili princíp rovnosti strán sporu.

49. Dovolateľka ďalej argumentuje nesprávnym vyhodnotením dôkazu, predloženého v konaní žalobkyňou, a to Odbornej znaleckej a medicínskej expertíza Ústavu súdneho lekárstva a medicínskych expertíz Jeseniovej lekárskej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave a Univerzitnej nemocnice Martin č. 1/2023. Namieta, že Expertíza podľa jej názoru (na rozdiel od názoru odvolacieho súdu) nie je súkromným znaleckým posudkom, pričom odvolací súd bližšie neobjasnil, čo ho k uvedenému záveru viedlo, keďže expertíza nespĺňa náležitosti § 17 ods. 4 a 5 zákona o znalcoch.

50. Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza (rovnako ako právna úprava Občianskeho súdneho poriadku účinná do 30. júna 2016) zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z čl. 15 základných princípov CSP a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Porušením práva na spravodlivý proces však nie je iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany, resp. strán sporu. Z práva na spravodlivý súdny proces totiž pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

51. Pokiaľ dovolateľka v tomto smere namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd zistil, že otázke posúdenia predmetnej Expertízy sa odvolací súd venoval v bodoch 339. až 346. rozsudku. Vyjadril svoj názor, že v prípade, ak posudok podávajú viacerí znalci, nemožno trvať na tom, že ich závery musia byť oddelené, nakoľko by uvedená požiadavka mohla byť na úkor kvality a presvedčivosti posudku, pričom táto požiadavka nevyplýva ani zo všeobecne záväzného právneho predpisu (bod 341.); v bode 342. rozsudku zhrnul, ktoré osoby a s akou kvalifikáciou sa na vypracovaní expertízy podieľali a v bode 343. sa vysporiadal s postavením V. Q. M. ako odborného konzultanta pribratého k vypracovaniu Expertízy. V bode 344. rozsudku odvolací súd zdôraznil, že znalci a konzultant vyjadrovali k vysoko odborným otázkam, čo nie je charakteristické pre odborné vyjadrenie, predmetom posudzovania ktorého bývajú spravidla odborné otázky jednoduchšieho charakteru, o aké v prejednávanej veci rozhodne nešlo. Podľa názoru odvolacieho súdu je odôvodnenia napadnutého rozsudku i v tejto časti jasné, zrozumiteľné, logické a presvedčivé, nevykazujúce žiadne znaky zmätočnosti či arbitárnosti.

52. Čo sa týka námietky žalovanej, uplatnenej v odvolaní, že Expertíza neobsahuje podstatné náležitosti znaleckého posudku podľa § 17 ods. 4 zákona č. 382/2004 Z. z., odvolací súd ju v bode 345. napadnutého rozsudku osobitne vyhodnotil ako nekvalifikovanú, a to s poukazom na judikatúru ESLP a Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej je povinnosťou súdu poskytnúť účastníkovi odpoveď na námietku: a/ relevantnú, t. j. námietku, ktorá v prípade, že by bola kvalifikovaná ako odôvodnená, mala by vplyv na rozhodnutie vo veci, b/ konkrétnu, t. j. formulovanú dostatočne jasným a konkrétnym spôsobom. Odvolací súd vyhodnotil, že námietka vznesená žalovanou nespĺňa atribút námietky konkrétnej, pretože žalovaná nešpecifikovala, ktorú konkrétnu náležitosť podľa jeho mienky expertíza postráda. Ak túto náležitosť neuviedla, nemôže odvolací súd posúdiť, či jej absencia mala/nemala vplyv na vecnú správnosť rozsudku. Dovolací súd v súvislosti s uvedeným zdôrazňuje, že z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ

musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal, a či k nim zaujal správny právny záver. Dovolanie totiž nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne), hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti. Pokiaľ teda dovolateľka svoju námietku o nesplnení formálnych požiadaviek náležitosti znaleckého posudku podľa § 17 ods. 4 zákona č. 382/2004 Z. z. vo vzťahu k predmetnej Expertíze, nepoužila riadne a úplne pred prvoinštančným, ani odvolacím súdom, nie je možné na ňu prihliadať, nakoľko v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP), v takom prípade dovolací súd nemá právomoc a dovolanie dovolateľa odmietne (obdobne rozhodovacia prax ústavného súdu, napr. II. ÚS 70/2017).

53. Pre úplnosť dovolací súd upriamuje pozornosť na záver odvolacieho súdu vyjadrený v bode 340. napadnutého rozsudku, v zmysle ktorého sa odvolací súd síce z hľadiska kvalifikácie Expertízy stotožnil s argumentáciou žalobkyne, že Expertíza je súkromným znaleckým posudkom (a nie odborným vyjadrením ako ju posúdil súd prvej inštancie), avšak súčasne zdôraznil, že tento záver odvolacieho súdu nemá žiaden vplyv na vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie, a to z dôvodu, že žiaden dôkaz nemá predpísanú dôkaznú silu, s ktorým argumentom sa v okolnostiach súdenej veci niet dôvodu nestotožniť.

54. Pokiaľ sa dovolateľka v dovolaní v ďalšom snažila implikovať pochybnosti o vykonanom dokazovaní a z hľadiska obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) namieta podľa nej nesprávne zistený skutkový stav veci a z tohto prameniace nesprávne právne posúdenie prípadu, dovolací súd zdôrazňuje, že sporové konanie je konaním, v ktorom vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné, úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o (ne)pravdivosti tvrdení tej-ktorej strany a prijal právne závery tomu zodpovedajúce. Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Podstata dovolania a jeho dôvodov nemôže byť založená na samotnej skutočnosti neúspechu v konaní a na argumentácii, že súdy mali považovať tvrdenia neúspešnej strany za pravdivé a relevantné. Dovolací súd ďalej zastáva názor, že uvedené námietky dovolateľky predstavujú jej prostý nesúhlas s vyhodnotením dôkazov a skutkovým záverom, keď sa dovolateľka nestotožňuje so záverom odvolacieho súdu o unesení dôkazného bremena žalobkyňou ohľadom splnenia zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu na zdraví a dožaduje sa vyhodnotenia skutkových okolností zistených vykonaným dokazovaním vo svoj prospech, čo však nepredstavuje zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

55. Žalovaná napokon namietala predčasnosť vydania medzitýmného rozsudku vo vzťahu k jednotlivým čiastkovým nárokom náhrady škody s odkazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obdo 5/2011 zo dňa 29. apríla 2011, a prejudikáciu zo strany odvolacieho súdu s tým, že vydanie medzitýmného rozsudku bolo predčasné, keďže v konaní neboli vyriešené všetky skutkové a právne otázky, od ktorých posúdenia závisí samotná výška uplatneného nároku.

56. Podľa § 214 ods. 1 CSP ak je to účelné, súd môže rozhodnúť najskôr len o základe alebo dôvode uplatneného procesného nároku medzitýmnym rozsudkom.

57. Medzitýmný rozsudok predstavuje rozsudok o základe uplatneného nároku. Súdna prax už v minulosti dospela k záveru, že za základ prejednávanej veci, o ktorom súd môže rozhodnúť medzitýmnym rozsudkom, je potrebné spravidla považovať všetky sporné otázky vyplývajúce z uplatňovaného návrhu, ktoré musí súd posúdiť, ak má o veci rozhodnúť, s výnimkou výšky nároku. V medzitýmnom rozsudku musí byť posúdený celý právny základ veci. Právnym základom veci je všetko, čo nemožno podriať pod pojem výška uplatneného nároku, to znamená, že musia byť vyriešené všetky právne otázky, nielen niektoré alebo dokonca len jedna z nich. Aby medzitýmný rozsudok bol preskúmateľný a mohol byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v opravnom konaní z

hľadiska posúdenia jeho vecnej správnosti, súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa základu, o ktorom medzitýmnom rozsudkom rozhoduje, a musí z neho byť zrejmé, o akom základe prejednávanej veci rozhodol, na základe akých skutočností a dôkazov a ako vec právne posúdil. Otázky, ktoré sa týkajú základu nároku, možno totiž riešiť len v medzitýmnom rozsudku.

58. Vo veci, vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 5Obdo/5/2011, nižšie súdy v konaní o zaplatenie peňažnej sumy titulom nárokov zo zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku medzitýmnom rozsudkom určili, že odstúpenie od zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku je neplatné. Uznesením zo dňa 29. apríla 2011 najvyšší súd medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie i rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s odôvodnením, že súd nerozhodol o základe nároku ani o jeho časti, a preto porušil ustanovenie § 152 ods. 2 OSP. Základom nároku by v danom prípade bolo, že žalobca má nárok, resp. nemá nárok na nenávratný finančný príspevok po vyriešení všetkých sporných otázok vyplývajúcich z uplatneného nároku, ktoré musí posúdiť súd, s výnimkou výšky nároku. Súd prvého stupňa výrokom rozsudku, ktorým rozhodol, že odstúpenie od zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku je platné, rozhodol len o predbežnej otázke. Túto otázku mal posúdiť len v rámci odôvodnenia rozhodnutia a táto otázka sa mohla prejavíť v spôsobe rozhodnutia o návrhu vo veci samej. Najvyšší súd v predmetnom uznesení uviedol: „Medzitýmny rozsudok predstavuje rozsudok o základe uplatneného nároku. Základ uplatneného nároku definuje iba teória a judikatúra. Základom predmetu konania budú všetky okolnosti determinujúce výšku predmetu konania, teda všetky tie skutkové a právne otázky, od ktorých posúdenia závisí výška uplatneného nároku. Za základ prejednávanej veci, o ktorom môže súd rozhodnúť medzitýmnom rozsudkom, treba spraviť považovať všetky sporné otázky vyplývajúce z uplatňovaného nároku, ktoré musí posúdiť, ak má súd o veci rozhodnúť, s výnimkou výšky nároku (RV/1968). Posúdenie predbežnej otázky nemožno v žiadnom prípade vyjadriť formou výroku, ale sa môže prejavíť len v spôsobe rozhodnutia o návrhu vo veci samej a možno ho uviesť len v odôvodnení rozhodnutia (R61/1965). Medzitýmnom rozsudkom môže byť rozhodnuté len o základe prejednávanej veci, nikdy len o dieľčej spornej právnej otázke, týkajúcej sa uplatneného žalobného návrhu (R44/1996). Rozhodnutím o základe prejednávanej veci nie je riešenie predbežnej otázky pre rozhodovanie vo veci samej.“

59. V rozhodovanej veci sa žalobkyňa domáha voči žalovanej zaplatenia peňažnej sumy ako nároku na náhradu škody na zdraví, ktoré jej mala byť spôsobená pri zdravotníckom výkone v zdravotníckom zariadení žalovanej dňa 20. novembra 2015 ako dôsledok porušenia právnej povinnosti (§ 4 ods. 7 zákona č. 576/2004 Z. z.). Uplatnený nárok na náhradu škody na zdraví podľa žaloby v znení jej zmien pozostáva z náhrady bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia, účelne vynaložených nákladov spojených s liečením a straty na zárobku. Všetky žalobkyňou uplatnené druhy nárokov na náhradu škody na zdraví majú e pôvod v jednej a tej istej škodovej udalosti (zárok v zdravotníckom zariadení žalovanej dňa 20. novembra 2015). Základom predmetu tohto konania je posúdenie všetkých otázok, ktoré vyplývajú z uplatneného nároku (porušenie právnej povinnosti, vznik škody, kauzálny nexus, vznesená námietka premĺčania, otázka zániku nároku, spoluzavinenie poškodeného a ďalšie), s výnimkou okolností, ktoré sa týkajú len výšky nároku.

60. Z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie ako i napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že nižšie súdy sa dôsledne a podrobne zaoberali všetkými relevantnými právnymi otázkami, nevyhnutnými pre ustálenie právneho základu veci, ako aj všetkými námietkami vznesenými stranami sporu, s výnimkou námietok vo vzťahu k výške nároku. Žalovaná má v dovolaní za to, že súd prvej inštancie v rámci konania nevykonával dokazovanie vo vzťahu k jednotlivým čiastkovým nárokom škody a tieto len nekriticky prevzal z návrhov žalobkyne na zmenu žaloby. Už z textu dovolania je však zrejmé, že toto tvrdenie žalovanej nie je pravdivé, pretože sama žalovaná následne argumentuje tak, že poukazuje na námietky intervenienta, predložené v odvolacom konaní, týkajúce sa nároku žalobkyne na bolestné a nároku na náhradu škody titulom sťaženia spoločenského uplatnenia ohodnoteného znaleckým posudkom V. Z., ako aj nároku na SSU ohodnotenom V. K. a nároku na náhradu škody titulom bolestného a SSU ohodnotenom Expertízou. Z obsahu spisu je v rozpore s dovolacou argumentáciou žalovanej zrejmé, že súd prvej inštancie vo vzťahu k uplatnenému nároku vykonal rozsiahle a podrobné dokazovanie na

základe dôkazných návrhov oboch sporových strán a pokiaľ potom v súdnej veci rozhodol medzitýmny rozsudkom tak, že základ uplatneného nároku žalobkyne voči žalovanej na náhradu škody na zdraví (náhrady bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia, účelne vynaložených nákladov spojených s liečením a straty na zárobku) je daný, a odvolací súd toto rozhodnutie súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil, tomuto procesnému postupu nižších súdov niet z hľadiska prípustnosti medzitýmneho rozsudku čo vytknúť.

61. Bez opodstatnenia je i námietka dovolateľky o prejudikovaní výsledku sporu, ktorého sa mal odvolací súd dopustiť tým, že v bodoch 484. a 485. rozsudku žalobkyni nárok, resp. oprávnenosť jednotlivých čiastkových nárokov škody bez vykonaného dokazovania a bližšieho odôvodnenia priznal. Odvolací súd v namietaných bodoch napadnutého rozsudku uviedol: „V ďalšom konaní súd prvej inštancie rozhodne o výške uplatneného nároku, o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom. Aj pri rozhodovaní o výške nároku žalobkyne, vezme súd prvej inštancie zreteľ na judikatúrne východiská (prezentované v tomto rozsudku), z ktorých je zrejmé, že v medicínsko-právnom spore je potrebné pristupovať k žalobcovi/pacientovi ako „slabšej strane sporu“. (bod 484.) Na dôvažok odvolací súd podotýka, že s ohľadom na dĺžku prebiehajúceho konania, pokiaľ by súd prvej inštancie pri posudzovaní výšky jednotlivých žalobkyňou uplatnených čiastkových nárokov vzhliadol potrebu doplniť dokazovanie vo vzťahu k niektorému z uplatnených čiastkových nárokov, vo vzťahu ku ktorému by uvedené mohlo viesť k ďalšiemu nežiadúcemu oddialeniu konečného rozhodnutia vo veci aj o zvyšných čiastkových nárokoch (u ktorých takáto potreba nevystane), zváži súd prvej inštancie možnosť vylúčiť na samostatné konanie ten uplatnený čiastkový nárok, ktorý by si potrebu doplniť dokazovanie vyžadoval.“ (bod 485.). Z uvedeného vyplýva, že v bode 484. rozsudku odvolací súd v zhode s podstatou a účelom inštitútu medzitýmneho rozsudku, ktorý rozsudok súdu prvej inštancie svojim rozhodnutím potvrdil, konštatuje, že v ďalšom konaní bude jeho predmetom výška uplatneného nároku žalobkyne a v bode 485. rozsudku dáva do pozornosti súdu prvej inštancie prípadnú možnosť aplikácie procesného inštitútu vylúčenia niektorého čiastkového nároku na samostatné konanie. Z takto formulovaných úvah a záverov odvolacieho súdu nie je možné v žiadnom prípade vyvodiť, že by prejudikoval výsledok následného sporu o výške uplatneného nároku, ako sa mylne domnieva žalovaná.

62. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzavrel, že také pochybenia súdov v procese dokazovania, ktoré by znemožnili žalovanej uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP z obsahu spisu nevyplývajú. Prípustnosť dovolania z tohto zákonného ustanovenia preto nevyplýva.

63. Dovolací súd dovolanie žalovanej v časti, v ktorej namietal vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Ak dovolateľka namietala nesprávne právne posúdenie veci, dovolanie nie je prípustné z dôvodu, že odklon od ustálenej súdnej praxe najvyššieho súdu v konaní nebol zistený. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie i v tejto časti odmietol (§ 447 písm. f) CSP).

64. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

65. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.